

Lapin Kullankaivajain Liitto Ry:n jäsenlehti

PROSÄIKKÄRI

1

2020

Kokouskutsu Vuosikokous 2020

Lapin Kullankaivajain Liitto ry:n
vuosikokous pidetään Lapin luontokeskien
(Siida) auditoriossa kello 13:00.

**LAPIN KULLANKAIVAJAIN LIITTO RY:N
VUOSIKOKOUS 28.3.2020 SIIRRETÄÄN**

Maailmanlaajuisesti pandemiaksi leviämässä olevan koronaviruksen vuoksi
syRJäisessä Inarissakin on ilmoitettu peruttavaksi kaikki yleisötapahtumat.

Myös LKL ry:lle ilmoitettiin vuosikokouksen tilavaraus peruksi epi-/pan-
demian vuoksi, joten joudumme hallituksen päätöksellä ilmoittamaan
vuosikokouksen 28.3.2020 tulleen siirretyksi myöhemmin ilmoitet-
tavaan ajankohtaan force majeure -tyyppisestä syystä.

**Uusi aika ja paikka ilmoitetaan vuosikokouskutsussa heti,
kun tilanne normalisoituu.**

HALLITUS, Lapin Kullankaivajain Liitto ry

...kokouk-
...ksen sihteeri, 2 pöy-
...tarkastajaa ja 2 ääntenlaskijaa

3. Todetaan kokouksen laillisuus ja päätösval-
taisuus
4. Hyväksytään kokouksen työjärjestys
5. Esitetään toimintakertomus, tilinpäätös ja ti-
lintarkastajien lausunto
6. Päätetään tilinpäätöksen vahvistamisesta ja
vastuuvapaudesta hallitukselle ja muille tili-
velvollisille
7. Päätetään toimenpiteistä, joihin vahvistetun
taseen mukainen ali- tai ylijäämä antaa ai-
hetta
8. Vahvistetaan toimintasuunnitelma, tulo- ja
menoarvio, liittymis- ja jäsenmaksujen suuruu-
det seuraavalle toimikaudelle sekä toimihen-
kilöiden palkkiot
9. Valitaan hallitukselle puheenjohtaja ja jäsenet
erovuoroisten tilalle

...hallitukselle puheenjohtaja
– puheenjohtajana on toiminut kolmivuotiskau-
della 2018–2020 Maija Vehviläinen.

Valitaan jäsenet hallituksen erovuoroisten jä-
senien tilalle sekä kaksi varsinaista tilintar-
kastajaa ja kaksi varatilintarkastajaa

– hallituksen erovuorossa olevat jäsenet ovat
Ensio Kaustinen, Hannu Raja ja Ami Telilä. Hal-
lituksessa jatkavat Esko Orava, Kai J. Ranta-
nen ja Marko Touru.

– tilintarkastajina ovat toimineet Seppo Koti-
kangas ja Martti Rapeli, varatilintarkastajina
Seppo Mauno ja Raimo Repola.

10. Valitaan LKL ry:n edustajat K. Oy Kultakodin
yhtiökokouksiin vuodelle 2020

11. Uusien varsinaisten jäsenten hyväksyminen ja
mahdollisten kunniajäsenien kutsuminen

12. Keskustellaan muista esille tulevista asioista
ja vuosikokoukselle esitetyistä asioista

13. Kokouksen päättäminen

HALLITUS

Vuosikokousaineisto tulee tutustuttavaksi yhdistyksen kotisivuille osoitteessa: <http://www.kullankaivajat.fi>

Marko Touru kertoo auditoriossa Discovery Channelin tuotannon Gold Rush Suomi mahdollisista suunni-
telmista alkaen kello 12.00. Esitetään tuotannon Tankavaarassa kuvattu pilottijakso, mikäli vuosikokous-
yleisössä on useampi henkilö, joka ei sitä ole vielä päässyt näkemään.

PROSPÄKKÄRI 1/2020

TÄSSÄ NUMEROSSA

- 4–5 Pääkirjoitukset
6–12 Venäjän kullankaivu Ivalojoen kultaryntäyksen taustalla
13–15 Lena-joen massamurha 1912
17–21 LKL:n valokuvakisojen satoa 2018 ja 2019
22–25 Metsähallitus tiedottaa
25–27 Asuntovaunu kultakämppänä
28–31 LKL:n jäsenvaltaukset
32 Lupapäätöksiä tulossa Tukesilta
33 Muistutus aluemaksuista
35 Merkkipäivät

KANNEN KUVA:

Pekka Väyrysen, Tapio Suokon ja Heikki Pölläsen paskahuusi Vuijemilla oli helmikuussa 2020 lastattu enempi päältä- kuin altakäsin. Pibkapekka kävi valtauksella keventämässä kuormaa ja postasi liiton keskustelupalstalla kaivaja-kollegoille kehotuksen reagoida.

Lapin Kullankaivajain Liitto Ry:n jäsenlehti

ISSN 2490-1776 (painettu)

ISSN 2490-1784 (verkkojulkaisu)

43. vuosikerta

Ilmestyy 4 kertaa vuodessa

Vastaava päätoimittaja:

Kai J Rantanen

Toimitus:

Lapin Kullankaivajain Liitto ry
PL 86, 99871 Inari

Ilmoitushinnat:

1/1 s. 312 € (2. kansi)

1/1 s. 240 €

1/2 s. 162 €

1/3 s. 108 €

1/4 s. 84 €

Graafinen suunnittelu ja taitto:

Liisa Hertell, LH Viestintä

Paino: Kirjapaino Hermes Oy
Tampere

LKL:N HALLITUS

Puheenjohtaja:
Maija Vehviläinen
Urheilukatu 9-11 B 11
96100 Rovaniemi
puh: 040 778 9456
mrvehvilainen@gmail.com

Varapuheenjohtaja:
Ensio Kaustinen
Pertuntie 110
69600 Kaustinen
puh: 040 595 0766
ensio.kaustinen@kase.fi

Sihteeri:
Kai J. Rantanen
Kittiläntie 1074, 99800 Ivalo
puh: 040 774 6773
mullin.mallin@gmail.com

Esko Orava
Mellantie 14, 97220 Sinettä
puh: 0400 323 433
esko.orava@suomi24.fi

Hannu Raja
Lapionevantie 54, 61250 Jalasto
puh: 050 365 6570
hannu.raja@netikka.fi

Ami Telilä
Kaarreoja, 99885 Lemmenjoki
puh: 050 3073 248
amitelila@gmail.com

Marko Touru
Tankavaarantie 11 A, 99695 Tankavaara
puh: 040 744 1710
info@tankavaara.fi

LKL:N PANKKITILIT

Jäsenmaksutili: FI45 2177 3800 0049 77

Muut maksut: FI95 1201 3000 1031 83

JÄSENASIAIT

Lapin Kullankaivajain Liitto Ry
PL 86, 99871 Inari
puh. 0400 836 500
s-posti: info@kullankaivajat.fi
kotisivut: www.kullankaivajat.fi

Himmel och pannkaka!

Selailin valtakunnan uutisvirtaa viikonloppuna; suurta hamstrausta oli ollut kuulemma erityisesti sellaisissa tuoteryhmissä kuin säilykkeissä, viljatuotteissa, pakasteissa, pehmapapereissa, kuiva-ruoka-aineissa, saippuoissa ja näkkileivissä.

Ajattelin, että yes! Valtioneuvosto on vihdoinkin tullut järkiinsä. Kaivospiirien lakikauttaminen on peruttu ja on tapahtunut suomalaisten kansallinen herääminen oman onnensa suhteen. Koko Suomen kansa on varmasti viettänyt joutilaan viikonlopun miettien minkä verran valtauksella saataisi kulua paskapaperia syyskuun loppuun mennessä ja montako sika-nautatölkkiä ja makaronipussia pitää varata nelihenkisen kullankaivajaperheen jokapäiväisen iljetyksen varmistamiseksi koko kaivukaudeksi.

Tätähän Lapin kullankaivajat itse ovat harjoitelleet jo 150 vuotta. Kantapään kautta on opittu varustamaan keväthalvella niin paljon provianttia, että sen turvin voi mörröttää omalla kämpällä roudasta routaan ja purkaa sisäsyntyistä angstiaan kaivamalla säännöllisenmuotoisia kuoppia lujaan moreeniin kaivosviranomaiselle raportoitavaksi. Sivutuotteenä kultaa ja kallisarvoisia jalo-

kiviä. Kultaa kaivamaton kansanosa on aiemmin harjoitellut lähinnä sitä omalla kämpällä mörröttämistä ja angstia.

Pettymys oli suuri, kun ilmeni että kyseessä olikin vain varautuminen koronan kolinnaan.

Aluekehittämisen konsulttitoimisto kertoi vielä helmikuussa, että Inarista on kehittymässä kv. matkailun myötä Levin kaltainen tarina. Inarin kunnanjohto hyrisi tyytyväisyyttä. Kun itse kuulen laskutusosoitteen konsulttitoimisto, otan korkean polviasennon, irtotan lippaan ja kopautan sen pilkkikumisaappaan kantaan varmistaakseni, että vinosyötöjä ei tule.

Lappi on aina ollut tarinoiden valtakunta, mutta infektioherkkä Levin laskettelukeskus ei kyllä sovi sille referenssiksi. Ei muutaman kantahelsinkiläisen korttelin ristiinsiittäminen alppikylän kulissiin kittiläläisessä kuusiräseikössä kannan.

Tai no... on kantanut tähän asti kylläkin.

Mutta oikeasti se väkevä tarina kertoo riekonnaurusta kevähangilla, poronkäristyksestä, ja kullankimalluksesta. Taimenen tai lohen hajusta saamamiehen sormissa, pyyntitarinoista. Poromiehestä, kalastajasta, riekonpyytäjästä. Kullankaivajasta.

Jostakin aidosta ja alkupe-

raisestä. Ei rengastestaajasta tai gondolihiissin kitinästä.

Pohjoisessa on nyt nokko lunta. Poroille ja vanhuksille jo liikaakin, mutta itsensä kuvaa jille optimaalisesti. Ja lisää oletettavasti tulee. Paliskuntain yhdistys on esittänyt taloudellisten menetysten korvaamista lumitilanteesta johtuen poronhoitajille. Kannatan.

Suomen valtio räppäsi valmiuslain voimaan. #korona. Se kuulostaa dramaattiselta, mutta myös antaa hallitukselle oikeuksia puuttua kansalaisten perusoikeuksiin. No, tietysti varauksin kannatan.

Tähän liittyvien talouspäättösten mukaisesti yritysten rahoitusta turvataan 5 miljardin euron paketilla hallituksen määräämien toimenpiteiden johdosta. Oho.

Valtionvarainministeri **Katri Kulmuni** sanoo, että elämme nyt poikkeusoloissa. Myös Tasavallan presidentti kehotti tukemaan toisiamme tässä vaikeassa tilanteessa.

Lapin ammattikullankaivajat luottivat aikanaan lailiseen yhteiskuntajärjestykseen ja siihen, että oikeuskäytäntö puolustaisi saavutettuja etuja. Ammattikullankaivajilta ei val-

tiovallan puolelta pelkääntään vedetty mattoa jalokojen alta, vaan vedettiin viikatteella jalat sääristä poikki. Kun sen jälkeen lisäksi eräät tahot innostuivat huvittelemaan potkimalla säännöllisesti kainalosauvat nurin rammaksiksi murjotulta kalkan-kaivajalta, käänsi oikeusministeriö säännöllisesti katseensa sivuun eikä ollut näkevinään tilannetta. Tämän annettiin jatkua vuosikausia ja lisäksi vielä rahoitettiin oikeusministeriön erityisrahoituksella. Eikö teitä hallituksessa yhtään hävetä?

Yhteiskunnalta ei tukevaa tai lohduttavaa olkapäätä löytynyt. Toisin kuin nyt yhteiskunnan varoin tuettavat matkailuyrittäjät ja poroelinkeidon harjoittajat, ovat Lapin kullankaivajat valtiovallan sivallusten jälkeen aina nousseet omille jaloilleen ja jatkaneet yritystoimintaansa ilman yhteiskunnan tukia.

Valmiuslaki on poikkeuslaki ja antaisi teille valtuuden muuttaa lain populistisesta Lapin ammattikullankaivajien armokuolemasta.

MULLIS'

Kohti kesää taas ollaan kovaa vauhtia menossa, aurinko näyttyy jo meillemkin täällä pohjoisen leveysasteilla eläville. Kyllä se vaan kummasti vaikuttaa mieleen, moni on jo jälleen alkanut suunnitella ensi kesän kaivukautta. Meneillään alkaa olla myös talvisin tehtävät huoltoajot kaivupaikoille. Tänä talvena meillä pohjoisessa ainakin lunta riittää, joten luulisi, että on hyvät kelkkakelit huoltoajojen suorittamiseen, mutta kuten niin monet kokemuksesta tietävät, yllätyksiä ja haastavia tilanteita voi aina tulla eteen, joten tsemppiä kuitenkin kaikille huoltoajoihin.

Jos nyt nautimme siitä, että vihdoin aurinko meillemkin näyttyy, valitettavasti vaikuttaa taas siltä, että tummia pilviä on kerääntymässä roppakaupalla meidän kaivajienkin näkökulmasta katsottuna. Kaivoslakia ollaan jälleen uudistamassa / parantamassa ja sehän me kokemuksesta tiedetään, että nämä parannukset eivät välttämättä kyllä meidän näkökulmasta ole parannuksia toimintaamme vaan pikemminkin hyvin usein heikennyksiä. Hallitusohjelman mukaan kaivoslainsäädäntö uudistetaan, lähtökohtana on ympäristönsuojelun parantaminen, kaivosten toimintaedellytysten varmistaminen sekä paikallisen hyväksyttävyyden ja vaikuttamismahdollisuuksien paranta-

minen. Tarkoituksena on muun muassa kehittää vakuusääntelyä ja selvittää lupaprosessien toimivuutta. Tämän asian käsittelyn aikataulua on ilmeisesti huomattavasti nopeutettu ja muutoksia kaiken kaikkiaan laajennettu. Samaan aikaan Saamelaiskäräjälain uudistus on vauhdissa ja ILO 169 -ratifioimisesta puhutaan julkisesti. Ei siis ihme, että tässä väkisin on näköpiirissä taas varsin tummia pilviä taivaalla.

Kaikesta huolimatta positiivisella ja aurinkoisella mielellä kohti kesää ollaan menossa. Muistetaan kaikki omalta osaltamme toimia ohjeitten ja säädösten mukaan. Huolehdi- taan oma-aloitteisesti liiton jäsenmaksujen maksamisesta Prospäkkärissä olleitten ohjeitten mukaisesti, helpottaa huomattavasti toimintaa ja toivon mukaan osallistutaan innolla liiton vuosikokoukseen 28.3. 2020 Inarin Luontokeskus Siidassa.

Nähdään vuosikokouksessa
MAIJA VEHVILÄINEN

Venäjän kullankaivu

Ivalojoen kultaryntäyksen taustalla

Kun Lapissa etsittiin kultaa 1800-luvulla, ja sitä lopulta löydettiin Ivalojoella 1868, elettiin Venäjän tsaarin alaisena, tosin autonomisena alueena. Venäjällä oli käynnistetty ensimmäiset huuhtontakullan hyödyntämiset 1814 Uralilla. Vuonna 1823 siellä oli jo 200 valtausta ja niissä työskenteli 11 500 työläistä. Vuosituotto oli 1 600 kiloa.

Ivalojoen kultaryntäysvuonna 1869 oli Uralilta itään sijaitsevassa Keski-Siperiassa yksityisiä kullankaivuporukoita 529, jotka saivat keskimäärin 50 kiloa kultaa vuodessa. Lisäksi oli aloitettu erittäin tuottoisa kaivu Amurinmaalla Kaukoidässä. Huuhtontakultaa oli Venäjällä Lapin kultaryntäysvuoteen mennessä tuotettu jo satoja tonneja. Näin ollen Lapin kullan etsimisessä ja hyödyntämisessä voitiin käyttää hyväksi emo-Venäjän kokemuksia ja tietämystä.

Kun Kemijokisuusta oli 1836 löydetty kullan merkit, kutsuttiin Pietarin yliopistosta tohtori, myöhemmin mineralogian professori **Ernst Hoffman** kahden Uralin kullankaivajan kanssa johtamaan tutkimustyötä. Hoffman oli ollut 1828–29 mukana tutkimassa Keski- ja Etelä-Uralin kulta-alueita ja myöhemmin myös Keski-Siperiassa.

Vuonna 1845 lähetettiin Suomen vuorihallituksen vuorikonduktööri **Henrik Holmberg** sekä työläiset **Johan Käkeli** ja **Carl Gardberg** vuoden kestäväälle matkalle eteläiselle Uralille tutustumaan kullanhuuhtontaan. Kun Kemijokisuulta ei löytynyt kannattavassa määrin kultaa, nämä Uralilta palanneet miehet siirrettiin etsimään kultaa Kuusamosta. Mutta sieltäkään ei löytynyt kaivukelpoista määrää. Siperian oppi antoi Lapin myöhempien aikojen kullankaivajille ilman Siperiankin kokemus-

ta tunnetun opetuksen, ettei kultaa kannata kaivaa muualta kuin missä sitä on.

Ivalojoen kultaryntäykseen mennessä oli käynnistynyt kullanhuuhtonta myös Kaliforniassa, mutta vasta 1848, Australiassa 1851 ja Uudessa-Seelannissa 1861, joten näitäkin kokemuksia voitiin Lapissa hyödyntää. Toisaalta voidaan arvella, että jo vuosikymmeniä käynnissä olleen Siperian kullankaivun kokemuksia ja oppeja käytettiin näissä lännen ja etelän kullankaivuissa. Ural oli 1800-luvun kultaryntäysten ”äiti”.

PIETARI SUURI PANI ALULLE

Tsaari Pietari Suuri (hallitsijana 1682–1725) oli Euroopan matkoillaan tutustunut mineralogiaan ja kaivostoimintaan. Hän kuuli kullanhuuhtonnasta ja arveli, että kultaa löytyisi myös Siperian mittamattomista vesistöistä. Hän kehottikin 1700-luvun alussa etsimään myös irtokultaa jokisoraikoista. Hän palkkasi eurooppalaisia asiantuntijoita avustamaan etsinnöissä. Kymmeniä valtion etsintäryhmiä ja satoja, ellei tuhansia yksityisiä lähti kullan etsintään. Vuonna 1719 tsaari antoi ensimmäisen lain kaivosoikeuksista, jossa rohkaistiin myös yksityisiä henkilöitä etsimään kultaa. Ensimmäinen kultakaivos perustettiin 1748. Jo aiemmin oli kultaa saatu hopeakaivosten yhteydessä.

Jokien sedimenteistä oli jo aiemminkin löydetty kultaa, mutta sitä ”ei osattu” laajamittaisemmin hyödyntää, mikä sinänsä tuntuu oudolta, koska kullan ominaispaino toki tiedettiin. Mutta ei myöskään haluttu hyödynnettävän, kuten seuraavat tapaukset osoittavat. Vuonna 1813 nuori tyttö löysi kultahippuja Neiva-joelta Keski-Uralilla. Hän vei hiput paikallisille viranomaisille. Sen sijaan, että hän

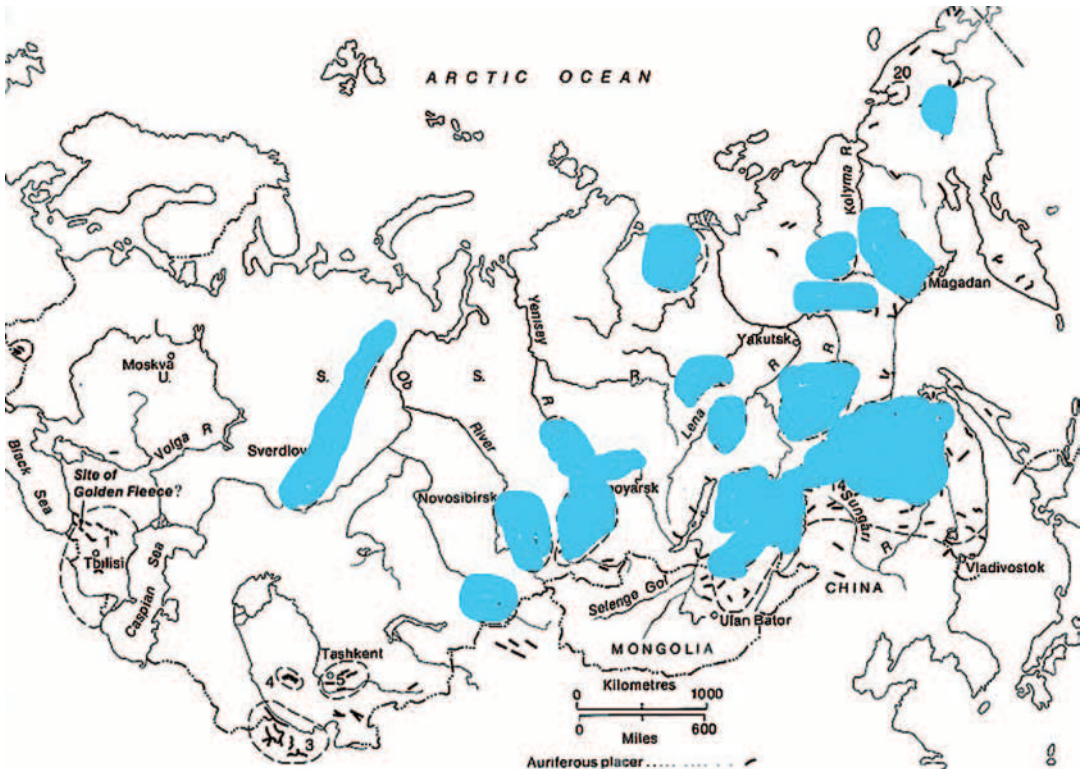

Pietari Suuri hallitsi Venäjää vuosina 1682–1725.
Kuva Wikimedia Commons

olisi saanut kiitoksia, hän sai raippoja ja hänen käskettiin pitää asia omana tietonaan. Samoihin aikoihin metsästäjä löysi nykyisen Jekaterinburgin kaupungin tienoilla sijaitsevan Berezovskin kylän läheltä joesta kultahippuja. Kun hän kertoi löydöstään, hänetkin viranomaiset pieksivät pahanpäiväisesti. Viranomaiset pelkäsivät, että syntyy kultaryntäyksiä ja levottomuuksia.

Vieläkin suurempi vastustus tuli maaorjia omistavilta aatelisilta ja suurmaanomistajilta. Pelättiin, että maaorjia karkaisi työskentelemään kullankaivussa. Kun kultaryntäykset sittemmin alkoivat, maaorjia tosiaan siirtyi suuressa määrin työmaille. Kun työvoimaa tarvittiin runsaasti, syntyi myös keskustelua maaorjuuden lakkauttamisesta työvoiman turvaamiseksi kaivuun. Maaorjuus lakkautettiin Venäjällä kuitenkin vasta 1861.

Tieto tytön ja metsästäjän kulturalöydöistä levisi kuitenkin. Paikallisen kaivoksen esimies **Lev Brusnitsin** käynnisti tarkemmat tutkimukset. Hän löysi riittävän kultapitoisia maita. Brusnitsin kehitti

Venäjän kullankaivualueet sinisellä. Läntisin on Uralin vuoristoalue, josta Venäjän kultahistoria alkaa.

Uralin Mias-joelta 1842 löytnyt 36-kiloinen. Se on sijoitettu Moskovaan Kremlin museoon.

kullanhuuhdonnassa tarvittavaa laitteistoa. Kerrotaan, että myös siperialainen puuvaskooli on hänen kehittämänsä.

Uralin kaivu oli kiivaimmillaan 1870–90 luvuilla. Huippuvuonna 1880 saatiin huuhtontakultaa 12 800 kiloa. Suurin hippu, isommuus, löydettiin Mias-joelta 1842. Sen painaa 36 kiloa. Muotonsa perusteella se sai nimen ”Suuri kolmio”.

KULTAKUUME LAAJENEE ITÄÄN

Uralin menestyksekkään kullankaivun innoittamana etsintää laajennettiin kautta laajan Siperian ja Kaukoidän. Asialla olivat niin geologit kuin myös tavalliset etsijät ilman geologista koulutusta. Pian Krasnojarskin, Tomskin, Transbaikalin, Altain jne. alueilta löytyikin satoja kannattavia huuhtontakulta-alueita. Jeniseillä aloitettiin huuhtonta 1839. Altailla kerrotaan työskennelleen satoja tuhansia työläisiä. Eräs kuvaus kullankaivajista oli, että he olivat ”pakkotyövankeja, karkotettuja, karanneita ja kulkureita”. Siperiassakin oli käytettävissä satoja tuhansia pakkotyövankeja ja muuten karkotettuja. Karkotettuja arvioitiin 1800-luvulla olleen 900 000. Ennen kuin koneet tulivat apuun vasta 1800-luvun lopulla, työ oli hyvin käsityövaltaista. Alueet olivat lähes asumattomia, ei ollut teitä eikä kaupunkeja, joten myös kuljetuksiin ja erilaisiin huoltoihin tarvittiin runsaasti työväkeä.

Kullankaivun työläisten lukumäärä tuntuu suurelta. Jokseenkin luotettavalta voitaneen pitää suomalaisen tutkimusmatkailija **Kai Donnerin** kirjaan ”Siperian samojedien keskuudessa” (Otava

1915) kertomaa matkaltaan. Hänen mukaansa 1800-luvun alkupuoliskolla Jenisei-joen varrella sijaitsevan Jeniseiskin kaupungin kautta kulki vuosittain 100 000 kullankaivajaa.

Kultahuuhtomoiden omistajat viettivät Jeniseiskin kaupungissa komeata ja ylellistä elämää rakentaen mahtavia palatseja. Myös elin- ja muita tarvikkeita kullankaivajille riistohinnoin toimittaneet liikemiehet olivat suurhyötyjiä. Samalta loistokaudelta ovat peräisin ”syntisten kullankaivajien sielujensa pelastamiseksi rakennuttamat lukematomat valkoiset ja kultakupoliset kirkot”, kirjoittaa Donner.

KAUKOITÄ VARSINAINEN ELDORADO

Tyynen valtamereen ja Kiinan pohjoisosiin rajoittuvalta Amur-joen pohjoispuoleiselta alueelta, Amurinmaalta löydettiin huuhtontakultaa 1850–51. Alue siirtyi Venäjälle vuonna 1858, jonka jälkeen alkoi kullan voimaperäinen hyödyntäminen. Vuosisadan loppuvuosikymmeninä rekisteröitiin Amurinmaalla 2 955 kultavaltausta, joista ainakin 790 johti aktiiviseen kultanhuuhdontaan. Vuosituotto oli tuhansia kiloja. Vuoteen 1917 mennessä sieltä oli valtiolle toimitettu 260–280 tonnia, mutta Kiinaan tapahtunut salakuljetettu kulta huomiioon ottaen tosiasiallinen määrä oli noin 400 tonnia.

Baikal-järven pohjoispuolella Lena-joen latvavesillä käynnistyi kullankaivu 1861. Sieltä toimitettiin valtiolle vallankumousvuoteen mennessä kultaa 660 tonnia. Rikkaimmalla Bodaibo-Vitim -alueella saatiin jopa useita tonneja kultaa kilometrin jokiosuudella. Tosin kulta oli 25 metrin, paikoin jopa 60 metrin paksuisessa kerroksessa, joten placer-kultaa kaivettiin tunneleissakin. Kultaa oli jopa 22 grammaa kuutiossa.

VENÄLÄISET KULTAYHTIÖT PYRKIVÄT VOIMALLA MYÖS IVALOJOEN APAJILLE

Venäjän kullankaivun historia satoine tonneine huuhtontakultaa oli siis jo takana, kun Venäjään kuuluneen Ivalojoen kulta 1868 löydettiin. Siperian ja Kaukoidän kullalla rikastuneet venäläiset lii-

kemiehet arvelivat, että myös Suomen apajille kannattaa lähteä. Jo vuonna 1869 pietarilainen kauppias **Peter Nenjukov** asiamiehensä **Pavel Gudkovin** ja 14 työläisen avulla saivat Ivalojoelta kultaa ”puolta enemmän kuin Siperiassa pidettiin kannattavana”. Nenjukovin porukka sai kuudessa päivässä 220 grammaa kultaa. Kultaa oli jopa 6 grammaa kuutiossa.

TAISTELU KULLAN- KAIVULAISTA

Venäjän hallitus oli 1812 vapauttanut kullankaivun kaikille Venäjän laillisille ”yksiköille” edellytyksellä, että maksaa veron valtionpankille. Vuonna 1843 tätä päätöstä täsmennettiin vahvistamalla yksityishenkilöiden kaivuoikeutta. Käytännössä kullankaivu keskittyi kuitenkin yrityksille, koska Siperian erämaolosuhteissa vaadittiin toimintaan suuria pääomia. Vapaa kullankaivu oli voimassa 1954 saakka. Neuvostoliiton hajottua se taas oli sallittua 1992–98, jonka jälkeen kaivuoikeus rajattiin yrityksille, myös yksityisille yrityksille.

Elettiin tsaari-Venäjän lakien alaisuudessa, mutta autonomisen aseman vuoksi haluttiin säätää oma laki Suomen kullankaivulle. Oulun läänin kuvernööri **Georg von Alftanin** aloitteesta perustettiin 1869 komitea laatimaan ehdotusta.

Pietarissa Ivalojoen kultaa kohtaa osoitettiin suurta kiinnostusta. Venäläisten suurten kaivosyhtiöiden painostuksesta tsaarin virkamiehet ajoivat lakiin sisältöä, joka suosi suuria yrityksiä, jotka käytännössä olisivat venäläisiä kultayhtiöitä. Suomalaisia yhtiöitähän ei tuossa vaiheessa vielä ollut. Venäläiset yhtiöt olivat suurin joukoin kiirehtineet hakemaan huuhdonta-alueita paitsi Ivalojoelta, myös pohjoisempaa **Conrad Lihrin** retkikunnan reitin varrelta.

Venäläiset virkamiehet esittivät esimerkiksi, että valtausalueen pituus olisi 2,5 virstaa eli 2,6 kilometriä, työntekijöiden vähimmäismäärä olisi 12 henkeä ja erilaiset maksut olisivat hyvin korkeat. Ne olisivat soveltuneet suurille venäläisille kultayhtiöille, mutta eivät suomalaisille pienille yhtiöille, puhumattakaan yksityisille henkilöille.

Suomalaiset virkamiehet olivat yllättävän tiukkoja puolustaessaan suomalaisten etua. Kuvernööri

Alftan komitean jäsenenä ajoi voimakkaasti suomalaisten pientoimijoiden mahdollisuuksia. Loppujen lopuksi ehdot vuonna 1870 voimaan tullessa laissa lieventyivät huomattavasti niin, että ne mahdollistivat myös yksityisten henkilöiden ja pienienkin yritysten toiminnan. Muun muassa valtausalueen vähimmäispituus laskettiin yhteen kilometriin. Aseituksen mukaan oli jokaisella hyvämaineisella Suomen ja Venäjän alamaisella, mooseksenuskoisilla luokun ottamatta, oikeus etsiä ja huuhtoa kultaa Suomen Lapissa. Kultra piti kuitenkin myydä kruunulle ja siitä piti maksaa vero valtiolle 8–12 prosenttia.

KENRAALIKUVERNÖÖRI YRITTI TIUKASTI AJAA VENÄLÄISTEN YRITYSTEN ETUA

Tsaari-Venäjän korkein virkamies Suomessa, kenraalikuvernööri **Nikolai Adlerberg** oli poikkeuksellisen aktiivinen Suomen kullanhuuhtontalainsäädännön sisältöä määriteltäessä. Hänen innokkuutensa taustalla oli seitsemältä pietarilaiselta liikemieheltä tullut ehdotus, että he perustaisivat silloisella valtavalla 500 000 hopearuplan peruspääomalla kullankaivuyhtiön, johon otettaisiin myös suomalaisia ”kapitalisteja”. Edellytyksenä oli, että yhtiö saisi kolmeksi vuodeksi yksinoikeuden koko Lapin kullankaivuun. Vaikka kenraalikuvernööri ja Lihri sitä voimakkaasti puolustivat, ehdotus hylättiin suomalaisten vaatimuksesta. Hylkäyksen perusteluna oli muun muassa, että tällä ehdotuksella suljettaisiin ulkopuolelle jo aikaisemmin luvan saaneet ja paikkakunnan väestö.

VAPAA KULLANKAIVU AIHEUTTAISI ONGELMIA

Kun yhtymä haki kenraalikuvernööriltä edellä mainittua kolmen vuoden monopolilupaa, se perusteli, että sillä ”vältettäisiin vakavia riitaisuuksia ja arveluttavia epäjärjestyksiä, samoin kuin rikollisuutta ja satunnaista hinnannousua, joita Siperiassa ja Australiassa saadun kokemuksen mukaan vapaa kilpailu saattoi aiheuttaa”. Moraaliperusteet otettiin avuksi samoin kuin jo vuosisadan alussa Siperiassa. Epäilemättä kultayhtiöt olivat Siperian levottomuuksista oikeassa, mutta unohtivat kertoa, että niitä oli myös heidän omistamillaan kaivualueilla.

Ja sekin jäi kertomatta, että levottomuudet eivät niinkään olleet kaivukauden ongelmia, vaan vasta kun kaivajat syksyllä tulivat kylille. Samanlaista pelottelua käytettiin Venäjällä vielä 2010-luvulla perusteina, joilla vastustettiin kullanhuhdonnan uudelleen vapauttamista yksityisen kansalaisen oikeudeksi.

CONRAD LIHR VENÄLÄISTEN AGENTTINA JA LAHJOMANA

Vuori-insinööri Conrad Lihr toimi Ivalojoen kullan löytymiseen johtaneen retkikunnan johtajana. Hänellä luonnollisesti oli tarkat tiedot syyskuussa 1868 löytyneestä esiintymästä. Hän luovutti tiedot ennen niiden virallista julkaisemista luvattomasti venäläisille kultayhtiöille, joille näin ollen tuli etulyöntiasema kullan etsintälupien hakemisessa.

Vaikka venäläisiä suuryhtiöitä suosivat säännökset eivät menneetkään läpi, kaikkiaan 25 venäläistä yhtiötä lunasti kullanetsintäluvan kesälle 1869. Pie-

Conrad Lihr 1831–1913.

tarilainen kauppias **Mikael Sidoroff** sai Suomen ensimmäiset kultavaltauksat myös pohjoisempaan Tenojoelle ja Skietsimäjoelle Lihrin retkikunnan reitin varrelle. Kun Sidorof kuitenkin unohti tehdä lain mukaiset kuulutukset, hänen valtausoikeutensa raukesivat.

Huhtikuussa 1870, kun tuleva kaivukesä oli tulossa, valtioneuvos, kreivi **Mauriz Armfelt** ilmoitti Lihrille, että ”heidän yhtiönsä ovat kirjallisesti päättäneet, jos Te insinööri Lihr osoitate edullisia paikkoja, saatte 6 000 markkaa jokaisesta paikasta ehdolla, että niistä kustakin saadaan vähintään yksi puuta (16,38 kg) kultaa. Lisäksi maksetaan kunkin paikan osingosta 5 prosenttia niin kauan kuin niitä käytetään.” Luvattu 6 000 markka vastasi työmiehen yli 30 vuoden palkkaa. Lihr hyväksyi lahjontaesityksen ja ymmärrettävästi pyysi, että Armfelt ei paljastaisi lahjontasopimusta.

Lihrin luovuttamien tietojen perusteella valtioneuvos, kreivi Armfelt yhdessä pietarilaisten liike miesten kanssa hakivat lukuisia kullanetsintälupia. Heidän asiamiehenään toimi Conrad Lihr, joka oli tuolloin Suomen vuorihallituksen korkeimman virkamiehen vuori-intendentti, nykykielellä pääjohtaja, **Valfrid Brehmerin** apulaisena.

Lihr ehdottikin Brehmerille hakemusten hyväksymistä. Kullanetsintäluvat myönnettiin. Kävi kuitenkin niin, että Armfeltin yhtiö purkautui sisäisten riitaisuuksien vuoksi. Näin ollen Lihr ei saanut lahjontakorvausta. Tieto sopimuksesta kuitenkin tuli julki ja Lihr erotettiin tehtävästään Vuorihallituksen pääjohtajan apulaisena. Tämä ei kuitenkaan estänyt hänen etenemistään virkauralla, vaan

Lihrin retkikunnan kullan löytöpaikan muistomerkin paljastustilaisuus 1987. GTK:n silloinen pääjohtaja Herman Stigzelius. Kuva: Seppo. J. Partanen

hänet nimettiin 1885 Suomen rahapajan johtajaksi.

Conrad Lihrin kunniaksi Ivalojoen kullan löytäneen retkikunnan johtajana on löytöpaikalle Nulkkamukseen pystytetty muistomerkki. Tältä osin hän on epäilemättä muistomerkin ansainnut. Sortuminen venäläisten yhtiöiden lahjontaan lyö luonnollisesti säröjä hänen maineeseensa. Lohtuna on, että hän ei niistä päässyt hyötymään.

VENÄLÄISTEN YHTIÖIDEN INNOSTUS LOPAHTI

Lukuisat venäläiset yhtiöt saivat kullanetsintäluvan myös kesälle 1870. Vajaasta 80 ensimmäisestä kullanetsintäluvan hakijasta kolmisenkymmentä oli Pietarista tai sen lähiympäristöstä. Näiltä jäi kuitenkin tekemättä raportti kultaLöydöstä eivätkä laininlyönnin vuoksi saaneet jatkaa kaivuoikeuttaan tai vetäytyivät vapaaehtoisesti. Näin kullanetsintä lopulta jäi kokonaan suomalaisten käsiin. Huuhdonta 1870 jatkui 335 suomalaisen voimin ja huippuvuonna 1871 oli jopa 491 työläistä, minkä jälkeen määrä alkoi laskea.

Ivalojoella tuotiin valtion viralliseen punnitukseen kultaa vuonna 1870 yhteensä 19 kiloa ja huippuvuonna 1871 ”vain” 56 kiloa. Osa tosin salakuljetettiin Norjaan, mutta suuruusluokka pysyy kuitenkin samana.

Venäjällä sadoilla yksittäisillä kullanhuuhton- ta-alueilla saatiin vuodessa jopa useita tonneja kul-

Laanilan majatalon emäntä Elina Peronius on kanta-äiti Virtasen ja Peroniuksen kultasuvuille. Hänellä on kädessään vanha puusta tehty kultavaskooli. Lähde: Kultahippu.fi

Sotajoen Karhutammella pestään kultaa. Kuva Aarne Laitakari, 1924. GTK, Vanhatkuvat nro 5239. Osa työmetodeista ja -välineistä Lapin kultamailla tuli Siperiasta, osa Kaliforniasta.

taa. Tämä selittänee, miksi venäläisten suurliikemiesten kiinnostus loppahti. Venäläisten suuria odotuksia kuvastaa edellä todettu Conrad Lihrielle tehty lahjontatarjous, joka edellytti, että jokaiselta yksittäiseltä huuhdonta-alueesta piti saada kultaa 16 kiloa. Osaksi venäläisten vetäytyminen johtui siitä, että Oulun läänin kuvernööri Alftan oli erityisen tarkka juuri venäläisten kullanhuuhdontalupien käsittelyssä ja muutoseikkojen perustella hylkäsi herkästi heidän anomuksensa. Kun lakisääteisiä raportteja ja muita toimenpiteitä, kuten julkisia kuulutuksia ei tehty, ei ylipäätään kovaa intoa jatkokaivuun ollut.

MYÖHEMMIN SIPERIAN JA KAUKOIDÄN KULLANKAIVU- OPPIA IVALOJOELLE

Suomalaisten kullankaivajien osallistumisesta Venäjän kullankaivuun on heikosti tietoa. Kun Ivalojoen suurin ryntäys hiipui nopeasti kullan tuoton las-
kiessa, voi olettaa, että silloin jo tunnetuille Venäjän rikkaille kultakentille olisi ollut kiinnostusta. Suomalaisille Venäjän kansalaisina siihen oli täysi oikeus.

Tiedossa on, että ainakin Kaukoidässä Kiinan rajalla sijaitsevilla Amur-joen kullankaivussa oli suomalaisia. Alue oli siirtynyt Kiinalta Venäjälle 1858. Sinne tarvittiin luotettavaa asutusta ja myös kullankaivajia hyvin rikkaille kultamaille. Suomen kirkoissakin kuulutettiin, että lähtijöille myönnettäisiin huomattavia etuuksia. Sinne lähti Suomesta 1867–68 useita ryhmiä, kuuluisin kapteeni **Fridolf Höökin** johtama ryhmä. Kun Ivalojoen kulta löydettiin vasta samoihin aikoihin, kullankaivuun pyrkijät olivat jo laivamatkalla.

Kapteeni Höökin ryhmä hajosi pian ja osa heistä palasi Suomeen, mutta osa jäi Amurille kullankaivuun tai muihin tehtäviin. Heistä on nimiluetelo, mutta heidän nimiään ei löydy Lapin kullankaivajien nimilistoilta. Vuonna 1908 Amurille lähti **Erkki Koivisto**, jolla oli siellä 1909–1923 useita kulta-alueita. Koivisto kertoo kirjassaan ”Seikkailuja villissä idässä” (Gummerus 1929), että hän käytti kullankaivaja **Heikki Kivekkään** rännejä. Toisaalta on dokumentteja, joiden mukaan Kivekäs oli jo 1901 siirtynyt Ivalojoelle. Tiedetään, että

Kivekäs oli kyllä ollut Siperiassa kullankaivussa. Periaatteessa on mahdollista, että Kivekäs oli ennen Ivalojoelle tuloaan rakentanut Amurilla rännejä, jotka olivat säilyneet niin, että olivat vielä käytössä Koiviston tultua Amurille.

Joka tapauksessa tiedetään, että Kivekäs ja Koivisto olivat 1924 Ivalojoen Kulta Oy:n osakkaita ja työntekijöitä. Kivekkään osalta on runsaasti tietoa ja hän on päässyt tai joutunut **Seppo J. Partasen** ”Sankareita, veijareita ja huijareita” -sarjaan.

Kirjoitus perustuu Kultamuseon 2019 Kultasymposiumissa pitämäni esitykseen. Mineralia-lehden 1/2020 numerossa on laajempi artikkelini tsaari-Venäjän aikaisesta kullankaivusta. Se löytyy myös Kultahippu.fi-sivuilta.

Kullankaivaja – staratel, arvostettu ammatti

Staratel tarkoittaa ”voimakkaasti ponnisteleva” (verbistä staratsa). Sen yhteydessä ei käytetä eikä tarvitse käyttää kultaan – zolota – viittaavaa lisämäärettä eikä kaivamiseen tai etsimiseen liittyvää, kuten muissa kielissä – (kullan)kaivaja, gold(pro prospector), (guld)grävare, (Gold)gräber ellei se ilmene asiayhteydestä.

Venäjän kielessä stratel kuvaa sellaisenaan kaiken. Se ei ole vain alan ammattitermi tai slangia, vaan yleisakieltä. Staratel-sanasta ilmenee itsestään selvästi, että kyse on juuri kullankaivajasta ja etsijästä. Venäjän kielessä staratel kuvaa sellaisenaan kaiken. Se ei ole vain alan ammattitermi tai slangia, vaan yleisakieltä. Staratel-sanasta ilmenee itsestään selvästi, että kyse on juuri kullankaivajasta ja etsijästä.

Myös Venäjän kullankaivajien liitto ”Sojuz starateleï rossii” käyttää kullankaivaja-staratel nimitystä, vaikka kyse on suurten konekaivuyhtiöiden, mutta nimenomaan kullanhuuhtontayhtiöiden liitto. Niissäkin piireissä arvostetaan nimeä. Nykyisin jopa ahkerasti ja taitavasti toimivasta yrittäjästä saatetaan käyttää kunnianimeä staratel. On myös Staratel-hotelliketju.

*Kultahippu
Irkutskin alueelta,
Bodaibosta.*

HANNU VIRANTO

Lena-joen massamurha 1912

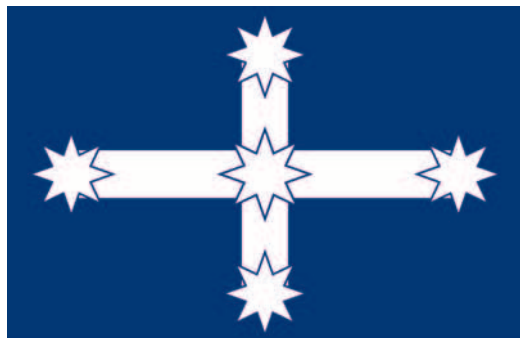
Länsimaiden kullankaivuhistoria tuntee useita kullankaivajiin kohdistuneita valtiovallan väkivallantekoja. Näistä tunnetuin on Australian Ballaratissa 1854 tapahtunut, kapinaan lähteneiden 27 kullankaivajan tappo. Siitä on muodostunut Lapinkin, ainakin Lemmenjoen kultamailla, eräänlainen kullankaivajien valtiovallan kanssa käy-

dyn taistelun symboli. Tapahtumaa kuvaava Eureka-lippu on monen kämpän seinustalla.

Venäjällä vastaavaksi, mutta mittasuhteiltaan paljon suuremmaksi oikeustaisteluksi voi katsoa 1912 tapahtumaa, joka tunnetaan Lena-joen massamurhana. Tapahtumapaikka oli Lena-joen latvoilla Baikal-järven koillispuolella Jakutian rajalla, Irkutskin maakunnassa Bodaibon alueella. Kultaa oli sieltä löydetty jo 1843 ja kaivu aloitettu 1864.

Alueella sijaitsevan kullanhuuhdonta-alueen omisti Lena Goldfields. Sen osakkaina oli liikemiehiä myös Lontoosta ja Pariisista. Venäjältä omistajia olivat mm. tsaari **Nikolai II:n** äiti **Maria Feodorovna** ja kreivi, sittemmin pääministeri **Sergei Witte**.

Kullankaivajien elinolosuhteet olivat hyvin ankaria. Työpäivä oli 15–16 tuntia. Työturvallisuus heikkoa, 1 000 työntekijää kohti tapahtui 700 työtapaturmaa. Palkka maksettiin kuponkeina, joilla sai ylihintaan ostaa ruokaa alu-

Eureka-lippu

Irkutskin alue. Baikal-järvestä koilliseen Bodaibon kylä.

Kullankaivajia ja huoltoväkeä Bodaibon kylässä.

Lena-joen kullanhuuhdonta-alue, kaivusyvyys 25 metrissä. Poseeraamassa satoja, mahdollisesti tuhansia työläisiä vuonna 1910.

een ainoasta, kultayhtiön omistamasta kaupasta. Pitkään tulehtunut tilanne kärjistyi siitä, että kaupasta myytiin pilaantunutta lihaa, joka osoitautui orihevosen sukuelimiksi. Tämä oli viimeinen pisara.

Maaliskuussa 1912 työntekijät menivät lakkoon. Samalla purkautui tyytymättömyys työolosuhteisiin yleensäkin. Lakkolaiset esittivät vaatimuksen 8-tuntisesta työpäivästä, 30 prosentin palkankorotuksesta, ei-työdyttävästä työsuorituksesta tai sairastumisesta annettujen sakkojen lopettamisesta sekä ruoan jakelun ja laadun parantamisesta. Lakkoon osallistui 6 000 työläistä.

Sotilaiden
tulituksessa
kuoli 270

Yhtiön vaatimuksesta paikalle tuotiin maaliskuun 17. päivänä tsaarin armeijan joukkoja. Heitä oli yli 100. Nämä välittömästi vangitsivat lakkokomitean kaikki jäsenet. Vastalauseeksi 2 500 työläistä marssi aseettomina alueen keskukseen jättämään valituksen tapahtumasta viranomaisille ja tuomarille. Sotilaat ryntäsivät paikalle ja aloittivat tulituksen, jossa kuoli 270 ja 250 haavoittui.

Paikalliset viranomaiset toimivat välittäjinä ja tekivät sovintotarjouksen. Sen ehdot eivät tyydyttäneet lakkolaisia. Bodaibon työläisten lakko jatkui elokuuhun saakka, johon mennessä kaikkiaan 9 000 työntekijää irtisanoutui ja siirtyi muille kultakentille. Uudet työntekijät palkattiin pääasiassa Kiinasta ja Koreasta. Venäläiset boikotoivat.

Massamurha aiheutti lakko- ja protestiaallon koko Venäjällä. Kautta Venäjän syntyi tukilakkoja ja protestimarsseja. Niihin osallistui yli 300 000 henkilöä. Esimerkiksi Pietarissa oli

Surmatut on koottu yhteen.

työpaikoilla 1 000 tukilakkoa. Tapahtumat sijoituivat Venäjän poliittisten levottomuuksien aikaan. Vuonna 1905 oli ollut suurlakko ja myöhemminkin oli jatkuvasti tsaarin vastaisia lakkoja poliittisista syistä.

Poliittisten lakkojen määrä oli vähentynyt 1912 mennessä. Bodaibon tapahtumat synnyt-

tivät uuden protestiaallon. Val-lankumouksellinen **Vladimir Lenin** kannattajineen tukivat lakkoaaltoa. **Josif Stalin** totesi, että ”Lena-joen ampumiset mursivat hiljaisuuden jään ja paheksunta pani virran taas liikkeelle”.

Lena-joen tapahtumat johtivat jo kahden kuukauden kulluttua lainsäädännön muuttamiseen, jolla turvattiin sairausajan ja työtapaturman palkka sekä työntekijöiden eräänlaisen luottamushenkilöjärjestelmän luominen. Lena-joen massamurha sai siten laajat yhteiskunnalliset seuraukset koko Venäjällä.

Venäjän parlamentti – duuma – perusti tutkintakomission, jonka johtajaksi tuli poliitikko **Alexander Kerenski**. Hän toimi tehtävässään tarmokkaasti ja tuomitsi julkisuudessa tapahtumat. Se lisäsi hänen suosiotaan, joka johti duuman puheenjohtajuuteen 1917 ja väliaikaisen hallituksen johtajaksi.

Kullankaivun länsimaisen sorron symboli Eureka ja Lena-joen massamurha eroavat paitsi surmattujen määrän suhteen myös sikäli, että Australian Ballaratissa ainakin osa surmatuista oli aseistettuja ja kyse oli näin ollen aseellisesta kapinasta. Ei tiedetä, kumpi osapuoli avasi ensin tulen. Venäjän Bodaibossa surmatut olivat täysin aseettomia eikä lakon lisäksi ollut heidän taholtaan väkivaltaista toimintaa.

Ruoppaaja kaivaa kahta rinnakkaista linjaa.

PITÄÄKÖ OLLA HUOLISSAAN?

Ylä-Lappi lunta tulvillaan

Lunta on Lapissa paikoin poikkeuksellisen paljon, kertoo Suomen ympäristökeskuksen lumitilannepäivitys. Saman huomaa jokainen maastossa liikkuva tai somepäivittelyjä rullaava.

Kittilän–Ivalon-alueella lumikuorma on vuodenaikaan nähden poikkeuksellisen suuri, paikoin yli 300 kg / m². Määrä lähenteli jo maaliskuun alussa normaalia vuoden maksimia. Inarin Saariselällä on lunta enimmillään ollut 116 cm 25.2.2020. Viimeisin lukema 10.3. 2020 oli 109 cm. Saman verran mitattiin Vuotsossa, mutta Lemmenjoella muka “vain” 86 cm. Riippuu vähän siitä, mihin notkoon tuuli on sen lennättänyt – liiton “Karuoja kakko- sen” koijan katolle ainakin.

Pohjois-Lapissa runsaat lumet ovatkin jo ro- mahduttaneet hallien ja varastojen kattoja. Asian- tuntijoiden mukaan pientalojen katoilla suurimpana riskinä on lumenpudottajan putoaminen katolta, mutta kultamiesten asumukset ovat lähinnä luvit- tuksesta johtuen pääsääntöisesti kevytrakenteisia kömmättejä ja erilaisia asuntovaunutyyppejä rat- kaisuja. Niiden rakenteita ei välttämättä ole suun- niteltu ennätyslumikuormia ajatellen. Lumen on nähty painaneen jopa kullakaivajien perinteisten pressuviritelmien talveksi pystyyn jätettyjä kehik- koja läjään.

Monet kaivajat, joilla vain on siihen mahdolli- suus, ovatkin käyneet keventämässä rakennusten lumitaakkaa kultaleireissä. Lumi on kovaa ja tiivistä, joten lumenpudotukseen aikovien kannattaa jät- tää muovilapio kotiin ja varustautua alumiini- tai rautalapioilla.

Lumen vesi-arvo on monilla alueilla nyt suu- rempi kuin kertaakaan aiemmin maaliskuun alussa viimeksi kuluneella 60 vuoden jaksolla. Ivalojoen ja Ounasjoen valuma-alueilla lunta on jo suunnit- leen saman verran tai jopa enemmän kuin vuoden 2005 toukokuussa, jolloin Ivalossa ja Kittilässä oli ennätystulvat. Kevään tulo on korkeemmas kärees,

mutta mahdollisuus erittäin suuriin tulviin on ole- massa. Toisaalta taas jäät jäivät heikoiksi aikaisen lumentulon takia, eikä kaivukauden joskus alkaes- sa roudastakaan luulisi juuri vaivaa olevan.

Etelässä lumitöistä ei kuulemma ole päässyt juurikaan nauttimaan, joten nyt on loistava mah- dollisuus tulla Lappiin harrastamaan kullankaivun kuivaharjoittelua omassa tai kaverin kultaleirissä ja käydä samalla osallistumassa liiton vuosikokouk- seen.

Alun perin Bo Lindbergin porukoineen nikkaroima lii- ton Karuojan jäsenvaltauksen koijan katto notkui lu- men painosta helmi-maaliskuun vaihteessa Lemmenjo- en Karuojalla.

Varsinkin saunalla oli tulisempi tilanne kuin monesti liiton toimittamia kokomärkiä saunapuita kiukaassa sihistäessä.

Taideasioita

LKL ry:n valokuvakilpailujen tuloksia vuosilta 2018 ja 2019

Hämäläisiä väitetään hitaiksi, mutta valokuvakilpailuihin osallistuneet hämäläisetkin ovat jo kerinneet epäillä Lapin kiireitä hitaiksi. Pärjänneitä kuvia vuosilta 2018 ja 2019 ei ole vielä ehditty jäsenlehti Prospäkkärissä tai muissa liiton käyttämissä medioissa näkemään. – Nyt nähdään.

Kuten ette tiedä, liiton toimistolla alkoi pari päivää ennen kaivukauden 2018 alkua ennalta ehkäisevä putkiremontti, joka oli tilattu Kultakodille jo edellisenä syksynä. Ja joo, en ollut minä sen alkua venyttänyt.

Jos olette nähneet dokumentin Putkiremontti, tai peräti itse sen kokeneet, niin tiedätte että sen elimellinen seuraus on totaali-

kaaos. Ja liiton toimiston tapauksessahan ei mitään väistötiloja ollut käytettävissä, vaan koko arkisto ja muut tavarat oli vain siirreltävä 29 neliön tiloissa nurkasta toiseen. Sitten sip-pasi toimistokone ja kilpailukuvat jäivät sen sisuksiin. Tuloksetkin hukkuivat.

Alun perin kuvakilpailu järjestettiin pääasiassa ohjelmanumeroksi seminaariristeilyille. Toisena tarkoituksena oli hankkia todistusvoimaista kuva-aineistoa elävästä kullankaivu-perinteestä liiton ja Prospäkkärin tarpeisiin.

Iso ohjelmanumero tästä onkin saatu aikaan. Ohessa tulokset ja onnittelut pärjänneille!

UUODEN 2018 VOITTAJAT JA SARJAT

Kullan murut

1. Lapin herkut,

Harri Vaarala

Lapin herkut kahden sukupolven ajalta. Kultahiput vuodelta 2005 ja Lapin helmet vuodelta 1947.

Harri Vaaralan isä toimi opettajana Pelkosenniemiellä ja Kemijärvellä sodan jälkeen. Hän oli kaikki kesät helmenpyynnissä helmiraakun rauhoittamiseen, vuoteen 1955 saakka. Helmet ovat Vaaralan isän pyytämiä ja lahjaksi häneltä saatuja.

Kullan murut -sarjan voittaja 2018: Lapin herkut, Harri Vaarala

Kullan murut -sarjan kakkonen vuonna 2018: Aamupuuro Tankavaarassa, Maire Bruun

Kullan murut, 3. sija: Kultainen vasikka Palsilla, Pentti Lepomäki

2. Aamupuuro Tankavaarassa, **Maire Bruun**
Puurovärkit taitavat olla peräisin Lemmenjoen kultamailta.

3. Kultainen vasikka (alpukka) Palsilla, **Pentti Lepomäki**
Hieno kuutiollinen funkkis-hippu Palsilta, kuvaustekniikassa hiukan säätämistä.

Työn kuva

1. Kohti kullankimallusta, **Paula Virtanen**
Se tunne, kun kaikki on varmasti mukana.

2. Kullanmerkit 24/7 itsepalvelu-
luna, **Risto Häkkinen**
Nostalginen 80-luku ja Palsintien
itsepalveluautomaatti.

3. Kultaviikset kertoo, **Risto Häkkinen**
80–90-luvulla huuhdontakulta-
esiintymien geofysikaaliset laina-
laisuudet skipannut ja ehkä juuri
siksi suureen suosioon pompan-
nut kultaesiintymien aura-toimi-
nen kartoituslaite tositoimissa.

Työn kuva -sarjan voittaja 2018: Kohti kullankimallusta, Paula Virtanen

*2. sija Työn kuva -sarjassa: Kullanmerkit 24/7 itsepalvelu-
luna, Risto Häkkinen*

Työn kuva, 3. sija: Kultaviikset kertoo, Risto Häkkinen

Kullankaivaja kotonaan -sarjan voittaja vuonna 2018: Munat tulilla, Paula Virtanen

Kullankaivaja kotonaan 2018, 3. sija: Legendaarinen, ensimmäinen huuhdottu täi, Veera Majamaa

Kullankaivaja kotonaan

1. Munat tulilla, Paula Virtanen

Erittäin asiallinen kultamiehen keitto- ja paistopiste. Valokuvakilpailun jurylla saattoi olla tässä vaiheessa tuomarointia jo hinku meri-ilalliselle.

2. Makkaraperunoita omalle kullalle,

Jarmo Virtanen

Toimiva paistoyksikkö liiton valtauksen tulipaikalla.

3. Legendaarinen, ensimmäinen huuhdottu täi,

Veera Majamaa

Legendaarinen kuva siitä ihan jokaisen ensimmäisestä itse huuhtomasta täihipusta vaskoolin pohjalla.

Kullankaivaja kotonaan, 2. sija: Makkaraperunoita omalle kullalle, Jarmo Virtanen

UUODEN 2019 VOITTAJAT JA SARJAT

Kullan murut

1. Korundi, **Krista Lehtoaho**

Tyylikkään sininen korundi.

2. Kullankaivajan yömyssypullo,

Esa Liukkonen

Melkein kossu-pullollinen kultaa Vuijemilla.

3. Punainen korundi, paino 44 grammaa.

Aaro Paananen

Korundikide löytyi Sotajoesta elokuussa 2018

Työn kuva

1. Hakku, **Aaro Paananen**

Ruotsin Forsbackassa valmistettu hakku löytyi Sotajoelta kesällä 2016. Puhdistettuna siinä näkyy jotain puumerkin tapaista sekä Gävlestä lounaaseen sijaitseva valmistuspaikka, jossa on museoitu rautaruukki.

2. Pohjan teko, Laskuvarjojääkärikillan kullankaivuretki Tankavaaran Kultavallilla.

Sakari Arffman

3. Hyvin suunniteltu on jo puoliksi tehty. Työtä pelkäämättömän miehen on kuvannut **Ilpo Kari**.

Kullan murut -sarjan kakkonen 2019: Kullankaivajan yömyssypullo, Esa Liukkonen

3. sija vuoden 2019 Kullan murut -sarjassa: Punainen korundi, paino 44 grammaa. Aaro Paananen

Kullan murut -sarjan vuoden 2019 voittaja: Korundi, Krista Lehtoaho

Vuoden 2019 Työn kuva -sarjan voittaja: Hakku, Aaro Paananen

2. sija 2019 Työn kuva -sarjassa: Pohjan teko, Sakari Arffman

Työn kuva, 3. sija: Työtä pelkäämätön mies, Ilpo Kari

Kullankaivaja kotonaan -sarjan voittaja 2019: Kaffepannu, Sakari Arffman

Kullankaivaja kotonaan

1. Nokipannu odottaa kaivajien kahvitaukoa, **Sakari Arffman**

2. Kuukkeli iltapalalla, **Esa Liukkonen**

3. Kultainen sydän, **Sari Hämäläinen**
Siskokullat-valtaus Palsilla. Sydämenmuotoinen kivi koristaa valtauksella kodan sisäänkäynnin kivetystä, muistuttaen kaivajiaan rakkaudesta lajiin.

Toinen sija sarjassa Kullankaivaja kotonaan: Kuukkeli iltapalalla, Esa Liukkonen

3. sija sarjassa Kullankaivaja kotonaan: Kultainen sydän, Sari Hämäläinen

Metsähallituksen tiedote kullankaivajille Lemmenjoen kansallispuiston, Urho Kekkosen kansallispuiston, Ivalojoen ja sen sivuhaarojen (Kutturin suunta) sekä Keski- ja Itä-Lapin alueella vuonna 2020

HUOM! Huoltoluvat haetaan sähköisesti osoitteesta:

<https://verkkokauppa.eraluvat.fi/fi/maastoliikenne/>

Käsittelyaika on 10–15 arkipäivää. Tarkempia ohjeita on seuraavalla aukeamalla olevassa taulukossa maastoliikenteen kohdalla.

 Kaivutyö on sallittu ainoastaan kaivoslain mukaisilla kullanhuuhdonta-alueilla ja kaivospiireillä.

Vuotuinen kullanhuuhdontakorvaus (50 €/ha) ja kaivospiirimaksu (50 €/ha) maksetaan Metsähallituksen tilille ilman eri kehoitusta määräaikaan, maaliskuun 15. päivään mennessä tai em. päivän jälkeen annetuista kullanhuuhdontaluvista 30 vrk:n sisällä luvan voimaantulosta. Maksamattomat korvaukset saatetaan viipymättä tiedoksi kaivosviranomaiselle kaivoslain 621/2011 70 § mukaisia toimenpiteitä varten. Maksassasi kullanhuuhdontalupaa, käytä viestikentässä sanaa **kullanhuuhdontalupa**, koska valtaus-nimike aiheuttaa sekaannusta Metsähallituksen maksujen seurannassa.

Huom! Koirat tulee muistaa pitää kytkettyinä myös kullankaivualueilla metsästyslain mukaisesti.

Muuta huomioitavaa

Kaivumenetelmät

► Lapiokaivualueilla on koneen käyttö kielletty kaikissa työvaiheissa ilman asianmukaisia lupia (ympäristöluvat).

Rakentaminen

► Kullanhuuhdonta-alueelle saa kaivukauden ajaksi pystyttää vain teltan tai laavun, kaivukauden päätyttyä teltta tai laavu on purettava. Kaikenlainen muu rakentaminen vaatii sekä Turvallisuus- ja kemikaaliviraston luvan ja kunnan rakennus- tai toimenpideluvan. Lemmenjoen kansallispuistossa lupa rakentamiseen haetaan Metsähallitukselta.

Kesäaikainen maastoliikenne

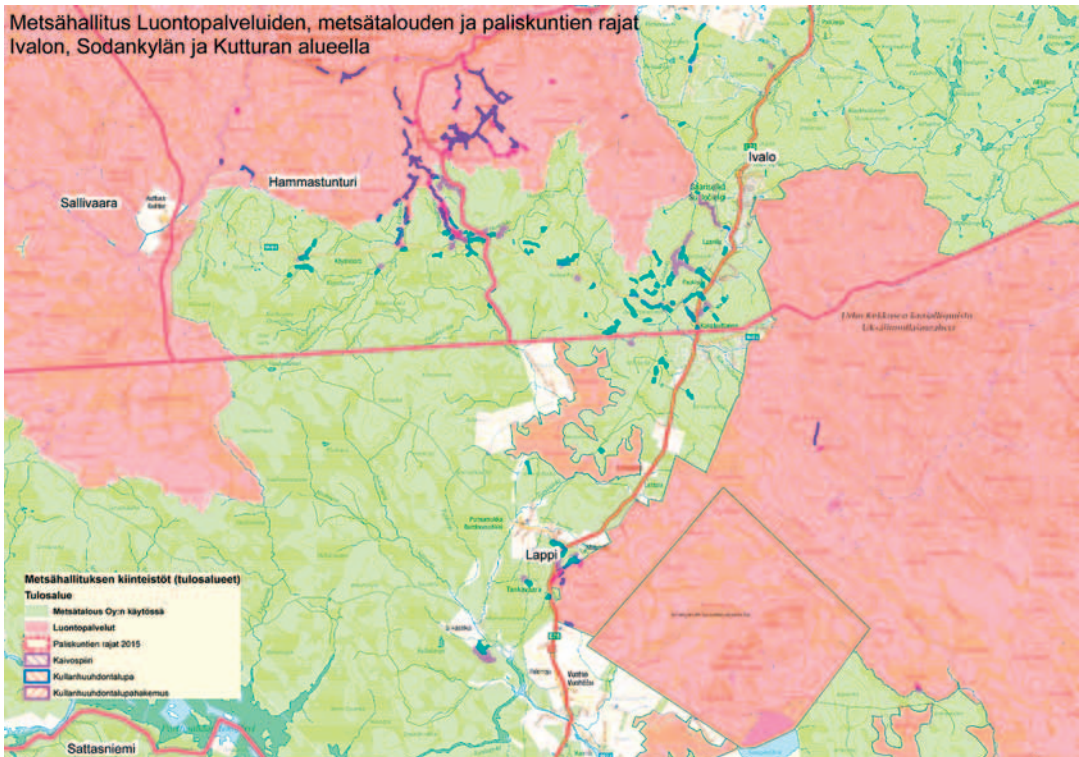
► Metsäautotielle (maastoon rakennettu tie, jossa on sorapinta, ojat/pientareet) ei tarvita maastoliikennelupaa

► Maastoliikennelupa tarvitaan aina, kun liikutaan rakennetun metsäautotien ulkopuolella. Kesäaikaisia maastoliikennelupia myönnetään pääsääntöisesti vain jo selvästi olemassa oleville maastourille.

► Epäselvissä tapauksissa kannattaa aina **ennen** ajamista tiedustella asiaa Metsähallituksesta.

Asuntovaunut

► Kullanhuuhdonta-alueella saa pitää matkailuperävaunua tai asuntoautoa korvauksetta kai-

vukauden ajan (huom. selvitettävä maastoliikenneluvan tarve). Jos matkailuperävaunu jätetään kullanhuhdonta-alueelle talven ajaksi, on siihen hankittava Metsähallituksen lupa.

► Mikäli matkailuperävaunua tai matkailuautoa ei ole mahdollista sijoittaa kullanhuhdonta-alueelle, voi Metsähallitus myöntää luvan sen sijoittamiseksi lupa-alueen läheisyyteen kaivukauden ajaksi.

► Kutturan tien varressa on Lapin Kullankaijavain Liitto ry:n vuokraama varasto- ja asuntovaunualue, jonne vaunun voi jättää talveksi.

► Metsähallitus voi myöntää maksullisen luvan asuntovaunun säilyttämiselle kaivualueella, mikäli kullanhuhdonta-luvan jatkoaikahakemus on vireillä.

Polttopuasiat:

► Kullanhuhdonta-alueelta tai sen läheisyydestä ei saa ottaa minkäänlaista puuta ilman puulupaa. Kansallispuistoihin ei myönnetä puunottolupia. Mikäli kullanhuhdonta-alueella on puustoa tutkimustyön esteenä, on puiden poistamisesta sovittava ennakoon Metsähallituksen kanssa.

Päättäneen kullanhuhdonta-alueen jälkityöt:

► Kaikki luontoon kuulumaton on vietävä kullanhuhdonta-luvan päätyttyä pois maastosta, nuotiopaikan kivikehän voi jättää, mutta nuotiopohjalle ei saa jättää palaneita nauloja, peltipurkkeja, lasia tai muovia, tiiliskiviä, betonia.

► Kaivumonttujen reunat tulee luiskata yleisen turvallisuuden vaatimaan kuntoon.

OHJEET KAIVUALUEITTAIN SEURAVALLA AUKEAMALLA ►

	<i>Lemmenjoen kansallispuisto</i>	<i>Urho Kekkosen kansallispuisto</i>
Kullanhuuhdontakorvaukset ja kaivospiirimaksut – Kullanhuuhdontakorvaus 50 €/ha, kaivospiirimaksu 50 €/ha – Metsähallitus ei lähetä erillistä laskua, eräpäivä 15.3.2020 – Maksun yhteydessä on ilmoitettava lupatunnus ja kullanhuuhdontaluvan/kaivospiirin haltija	POHJOLA PANKKI FI07 5000 0120 2512 92 Metsähallitus Luontopalvelut	POHJOLA PANKKI FI07 5000 0120 2512 92 Metsähallitus Luontopalvelut
Kullanhuuhdonta-alueen/kaivospiirin huoltaminen moottorikelkalla – Paikkakuntalaiselle maksuton. – Ulkopaikkakuntalaiselle maksullinen. Luvan hinta on 50 €. – Lupa on henkilökohtainen (tai perhekohtainen). Lupaa hakiessa tarvitaan mm. kullanhuuhdontaluvan lupatunnus tai kaivoskirjan numero ja huoltoajon ajankohta.	Lemmenjoen kansallispuiston maastoliikenneohjeistus LKL:n kotisivuilla www.kullankaivajat.fi Huoltolupa haetaan sähköisesti osoitteesta: https://verkkokauppa.eraluvat.fi/fi/maastoliikenne/ Lisätietoja: Ivalon asiakaspalvelu, – Virastotalo, Ivalo, PL 36, (Ivalontie 10), 99801 Ivalo, puh. 020 639 7701, ark. klo 9:00–16:00 – Ylä-Lapin luontokeskus, Siida, Inari, puh. 020 639 7740 ti–su klo 10:00–17:00, maanantaisin suljettu	Huoltolupa haetaan sähköisesti osoitteesta: https://verkkokauppa.eraluvat.fi/fi/maastoliikenne/ Lisätietoja: Palvelupiste Kiehin, Lutontie 16, 99830 Saariselkä, puh. 020 639 7200
Kesäaikaiset maastoliikenneluvat Hinta kuten moottorikelkkaluissa.	Kesäaikaisia lupia myönnetään vain erityisen painavin perustein jo selvästi olemassa oleville urille. Lemmenjoen kansallispuiston maastoliikenneohjeistus LKL:n kotisivuilla: www.kullankaivajat.fi Huoltolupa haetaan sähköisesti osoitteesta: https://verkkokauppa.eraluvat.fi/fi/maastoliikenne/ Lisätietoja: Ivalon asiakaspalvelu, Virastotalo, Ivalo, PL 36, (Ivalontie 10), 99801 Ivalo, puh. 020 639 7701, ark. klo 9:00–16:00	Kesäaikaisia maastoliikennelupia ei myönnetä.
Polttopuun myynti – Kullanhuuhdonta-oikeuteen ei sisälly puunotto-oikeutta. – Mikäli kullanhuuhdonta-alueella on puustoa tutkimustyön esteenä, on puiden poistamisesta sovittava ennakkoon Metsähallituksen kanssa. – Maksukuitti on pidettävä maastossa mukana, sillä se on puunottolupaa kysyessä tosite puiden maksamisesta.	Polttopuita (=halvoja) myydään Njurkulahden lanskista, hinta on 46 €/p-m ³ (sis. alv 24 %) Puuluvan saa Metsähallituksen asiakaspalvelusta Ivalosta tai Inarista Tarvepuuta ei saa ottaa kansallispuiston alueelta, ei edes maapuuta	Metsähallitus myy kaivajille kansallispuiston ulkopuolelta hakkuutähdelupia polttopuiksi hintaan 12,40 €/m ³ (sis. alv 24 %). Pienin laskutus-erä on 20,00 €. Polttopuuluvan voi ostaa Metsähallituksen Keski-Lapin toimipisteestä: Jäämerentie 6, Sodankylä. Tiedustelut Pekka Leskinen, puh. 020 639 7303. Tarvepuuta ei saa ottaa kansallispuiston alueelta, ei edes maapuuta.
Lisätiedustelut	Irja Mikkonen, puh. 020 639 7724 irja.mikkonen@metsa.fi os. Metsähallitus, PL 36, 99801 Ivalo	Irja Mikkonen

<i>Ivalojoen sivuhaaroineen (Kutturan suunta)</i>	<i>Keski- ja Itä-Lapin alue *</i>
Karttaliitteen s. 23 mukaisesti; Luontopalvelujen alue POHJOLA PANKKI FI07 5000 0120 2512 92 Metsätalouden alue POHJOLA PANKKI FI83 5000 0120 1439 03	POHJOLA PANKKI FI83 5000 0120 1439 03 Metsähallitus Metsätalous * (Sodankylän, Savukosken, Sallan, Pelkosenniemen ja Kemijärven kuntien alueilla sijaitsevat Metsähallituksen hallintaan kuuluvat alueet, pois lukien Lapin Luontopalveluille kuuluvat suojelalueet)
Huoltolupa haetaan sähköisesti osoitteesta: https://verkkokauppa.eraluvat.fi/fi/maastoliikenne/ Lisätietoja: LUONTOPALVELUT, Ivalon asiakaspalvelu, Virastotalo Ivalo, PL 36, (Ivalontie 10), 99801 Ivalo, puh. 020 639 7701. ark. klo 9:00–16:00 METSÄTALOUS Heikki Remes, Jäämerentie 6, 99600 Sodankylä, puh. 020 639 7355, heikki.remes@metsa.fi	Huoltolupa haetaan sähköisesti osoitteesta: https://verkkokauppa.eraluvat.fi/fi/maastoliikenne/ Lisätietoja: Heikki Remes, Jäämerentie 6, 99600 Sodankylä, puh. 020 639 7355, heikki.remes@metsa.fi
Lupa tarvitaan aina, kun liikutaan rakennetun metsäautotien ulkopuolella. Kesäaikaisia maastoliikennelupia myönnetään vain jo selvästi olemassa oleville maastourille. Huoltolupa haetaan sähköisesti osoitteesta: https://verkkokauppa.eraluvat.fi/fi/maastoliikenne/ Kartta haetusta ajourasta liitetään hakemuksen mukaan. Lisätietoja: Luontopalvelut, Ivalon asiakaspalvelu ja Irja Mikkonen, PL 36, 99801 Ivalo, puh. 020 639 7724, irja.mikkonen@metsa.fi Metsätalous, Heikki Remes, Jäämerentie 6, 99600 Sodankylä, puh. 020 639 7355, heikki.remes@metsa.fi	Kesäaikaisia maastoliikennelupia myönnetään vain jo selvästi olemassa oleville maastourille. Huoltolupa haetaan sähköisesti osoitteesta: https://verkkokauppa.eraluvat.fi/fi/maastoliikenne/ Kartta haetusta ajourasta liitetään hakemukseen mukaan. Lisätietoja: Heikki Remes, Jäämerentie 6, 99600 Sodankylä, puh. 020 639 7355, heikki.remes@metsa.fi
Metsähallitus, Luontopalvelut myy alueiltaan kaivajille maapuuta (=liekopuut, juurakot, kuivat oksat ja hakkuutähteet) polttopuiksi hintaan 15,00 €/m³ (sis. alv 24 %). Pienin laskutuserä on 20,00 €. Polttopuuluvan Luontopalvelujen alueelle voi ostaa Saari-selältä palvelupiste Kiehisestä, puh. 020 639 7200 tai Ivalosta, puh. 020 639 7701. Metsähallitus, Metsätalous myy alueiltaan kaivajille hakkuutähdellisiä (oksat, hakkuutähteet – ei liekoja ja juurakoita) polttopuiksi hintaan 12,40 €/m³ (sis. alv 24 %). Pienin laskutuserä on 20,00 €. Polttopuuluvan voi ostaa Metsähallituksen Ylä-Lapin toimipisteistä (ei asiakaspalvelusta): Ivalontie 10, Ivalo. Tiedustelut Ari Huru, puh. 020 639 7738.	Metsähallitus myy kaivajille hakkuutähdellisiä polttopuiksi hintaan 12,40 €/m³ (sis. 24 % alv). Pienin laskutuserä on 20,00 €. Polttopuuluvan voi ostaa Metsähallituksen Keski- ja Itä-Lapin toimipisteistä: Jäämerentie 6, Sodankylä. Tiedustelut: Pekka Leskinen, puh. 020 639 7303 Samperintie 32, Savukoski. Tiedustelut: Jari Kantia, puh. 020 639 7576.
Metsätalouden alue: Heikki Remes Jäämerentie 6, 99600 Sodankylä puh. 020 639 7355, heikki.remes@metsa.fi Luontopalveluiden alue: Irja Mikkonen puh. 020 639 7724, irja.mikkonen@metsa.fi	Heikki Remes Jäämerentie 6, 99600 Sodankylä puh. 020 639 7355, heikki.remes@metsa.fi

Asuntovaunu kultakämpänä

Kullankaivuhommissa pitää yleensä olla paikka, mihin öisin päänsä kallistaa. Itse nuorempana suosin telttaa, mutta siinä on varmaan sama juttu kuin mikä on viskin juonnissa – eli kiintiö tulee jossakin vaiheessa täyteen. Sen jälkeen minulla on ollut useita resuasuntovaunuja ja yksi melkein oikeakin.

Tästä pääsemmekin asiaan: asuntovaunu hallinnonin kohteena! Kullankaivajilla on ollut jonkinlainen asuntovaunuihin liittyvä linjarauha Metsähallituksen kanssa 1980-luvulta lähtien. Siinä asuntovaunuasuja maksaa Metsähallitukselle viisikymppisen talvisäilytyksestä ja jos ei sitä halua maksaa, niin kuskaa asuntovaunun vaikkapa LKL:n lausalle talveh-timaan. Useimmat maksavat.

Asuntovaunuksi aikoinaan laskettiin kaikki renkaiden päällä olevat vaunut, siis myös traktorivetoiset vankkurit, mutta eipä lasketa enää. Tästä tiukennuksesta ei voi syyttää Metsähallitusta, vaan maankäyttö- ja rakennuslakia, jota kunnat rakennusjärjestyksissään soveltavat – traktorivetoisia laitteita ei siis enää rinnasteta asuntovaunuihin, vaan niiden sijoittamiseen tarvitaan aina merkintä kullanhuhdentalupa- ja toimenpidelupa kunnasta.

Viime kesänä kuulin Metsähallituksen luontopalvelujen Aina Vireiden Tahojen puuttuneen joidenkin asuntovaunujen ulkoasuun. Eivät kuulemma ole valkoseinäisiä ja asuntovaunumaisia. Tiedän mistä on kysymys – joidenkin asuntovaunujen katot on rakennettu uusiksi ja joissakin on tuen takia ulkoseiniäkin uusittu. Katto-ongelman tunnistan – lumi pai-

naa kattoja ja rakoihin menee vettä, joka jäätyy ja siihen ne asuntovaunut kuolevat.

Toinen keskustelun kohde ovat olleet asuntovaunuluvalla alueelle viedyt huomattavan suuret ”vankkurit”, jotka eivät kauheasti muistuta asuntovaunua ja joita täytyy vähän viritellä, että niitä voi autolla vetää. Kullankaivajilla on aina kaikissa asioissa tapana katsoa hallinnonin rajat ja jossakin se raja löytyy tässäkin asiassa. Asuntovaunun pitää olla poisvietävissä ja jos tällainen iso laitos ei ole rekisterissä eikä kokonsa puolesta sovi trailerin päälle siirrettäväksi, niin en minä oikein uskalla sitä asuntovaunuun rinnastaa.

Jos vempale on henkilöautolla vedettävissä ja mitoiltaan tavanomaisen asuntovaunun kokoluokkaa, niin kyllä se silloin varmaankin asuntovaunuksi pitäisi laskea, vaikka se ei aivan kaupan asuntovaunulta näyttäisikään. Tie-liikennekelpoisuus hoituu, kun vaunu ajetaan trailerin päälle. Rekisteröimättömiä vempaleitä ei ole saanut vuosiin liikenteessä kuljettaa.

Lemmenjoen kämppäsioista aikoinaan väännettäessä Metsähallitus ryhtyi tulkitsemaan, että kyllä 16 neliön kämpän täytyy riittää kullankaivajalle. Tämä kirjattiin myös Inarin kunnan rakennusjärjestykseen ja se voisi olla sopiva yläraja myös asuntovaunuille. Kaksi kertaa kahdeksan metrin asuntovaunu on jo aikamoinen. Ja jos se tuntuu ahtaalta ja sokkeloilta, niin tee kuten minä: Nakkele vaneriset väliseinät mäkeen ja tee sisustuksesta kämppämäinen.

Kullankaivun harrastajan kaivu kestää tyyppillisesti muutamasta päivästä muutamaa viik-

koon kesässä. Vie asuntovaunusi palstalle, kun kaivu alkaa ja vie se pois kun kaivu siltä kesältä päättyy. Tämä voidaan laskea asuntovaunun tyypilliseksi retkeilykäytöksi, eikä sitä sen kummemmin tarvitse luvittaa. Mutta jos asuntovaunu jätetään talvehtimaan, niin pelisäännöt muuttuvat.

ASUNTOVAUNU KULTAKÄMPPÄNÄ

Viime kesän vaunuasioita setviessäni yritin palauttaa mieleeni, mihin perustuu Metsähallitukselle maksettava viidenkymppin talvehtimismaksu, sillä kullankaivajahan maksaa jo palstastaan valtauskorvausta.

Viisikymppinen ei ole mikään viranomaismaksu, vaan Metsähallituksen maanomistajana myymä oikeus tai palvelu. Siihen sisältyy hieman vastuitakin, sillä näin säilytetty asuntovaunu ei sisälly tavanomaiseen kullanhuuhdontaluvan vakuusmaksuun. Kysymyksessä on tosiaan hyvin vanha järjestely, jonka sopimisen jälkeen ovat kaikki asiaan liittyvät lait muuttuneet.

Tämäkään maksu ei oikeuta vaunun pysyvään pitämiseen alueella, sillä maankäyttö- ja rakennuslaki määrää, että asiasta pitää tehdä rakennusjärjestyksen mukainen toimenpide lupa- tai ilmoitusmenettely. Sen tehtyäsi pääset eroon tästä monien kullankaivajien sielua kaivertavasta viisikymppisen maksamisesta. Tätä menettelyä varten pitää kuitenkin kullanhuuhdontaluvassasi olla maininta alueelle tuodusta asuntovaunusta.

Kullankaivaja voi pyytää kaivosviranomaiselta luvittamaan asuntovaunun eli tavallaan määräämään lupa-alueelleen paikka asuntovaunun säilytystä varten – tavallaan muodostetaan siis kevennetty rakennuspaikka. Sen voi tehdä esimerkiksi jatkoajan haun yhteydessä. Kun tällainen päätöspaperi on kourassa, kullankaivaja tekee kuntaan toimenpideilmoituksen / toimenpideilupahakemuksen ja maksaa siitä käsittelemänsä ja siinä se sitten on – talvisäilytysviisikymppisiä ei sen jälkeen tarvitse maksaa.

Kunnan maksujen lisäksi kullanhuuhdontalupaan liittyen voi tosin tulla vakuusmaksun korotus, mutta sehän toisaalta on sellaista rahaa, minkä saat takaisin, kun hoidat asiasi oikein.

Tämä järjestely ratkaisee myös sen vääränlaisen ulkonäön omaavan asuntovaunun ongelman. Ehkä myös ylisuureksi tulkitun asuntovaunun ongelma ratkeaa näin. Mutta voi se jäädä ratkeamattakin, sillä kaivos- ja kunnan rakennusviranomaisen ei ole mikään pakko kyseistä oikeutta antaa. Heidän lisäksi Metsähallitus ottaa asiaan kantaa.

Yleisohjetta siitä, mihin tällaisen oikeuden saa ja mitä se oikeus tarkkaan ottaen sisältää, ei voi antaa, sillä yksityiskohdat ratkaisevat: Punnittavana on rakennelman koko ja talviasuttavuus, kunnan rakennusjärjestys, alueen suojelustatus ja mm. vesistön läheisyys.

Eli jos pyydät liian paljon, niin saatat jäädä kokonaan ilman – se vanha viisaus pätee tässäkin. Pieni, maisemaan sulautuva ja vesistöä kaukana oleva vaunu saa olemassaolonsa oikeuden helpommin kuin se toinen.

Jos lupamenettelyyn mennään, niin kysymykseen voi tulla myös helposti siirrettävän tai elementtirakenteisen kevyen kämpän luvittaminen – Inarin kunnan rakennusjärjestyksessä tällaiselle on annettu koot ja materiaalihojeetkin. Luksusta ei ole luvassa.

1970-luvulla kultavaltauksia käytettiin kesämökkeilyyn ja ihan nimekkäät yhdistykset puuhasivat kaivoslain avulla jäsenilleen jännittäviä eräkämppiä. Mielestäni oli kullankaivajien etu, että tähän kaivoslain väärinkäyttöön silloin puututtiin. LKL ry puolustaa jäseniään asumisasioissa, mutta kullankaivun varjolla tapahtuvaa mökkeilyä tai pysyvien eräleirien rakentamista emme oikein halua puolustaa.

Jos haluat kesämökin, niin hanki sellainen. Kullanhuuhdontaluvat ovat kullankaivua varten.

Näin julmana oli LKL:n

edunvalvonnasta vastaava

ANTTI PERONIUS

Alemmalla Mulkkujärvellä 10.3.2020

Lapin Kullankaivajain Liiton jäsenvaltausten ohjeistusta vuodelle 2020

LIITON HALLINNOIMIEN KULLANKAIVU- JA VARASTOINTIALUEIDEN KÄYTTÄJÄT

► **Kullanhuuhdonta- ja varastoalueet** ovat vain liiton jäsenen käytössä = jäsenmaksujen oltava kunnossa.

► **Varastoalueilla** säilytettävä kaivutoimintaan tarkoitettu omaisuus tulee olla näkyvästi merkittynä nimellä ja puhelinnumerolla.

Alueet ovat välivarastointialueita. Käyttämätön omaisuus: enimmäissäilytysaika on 2 v.

► **Toimenpiteet:** Välivarastointilansseilla olevat merkitsemättömät tarvikenyytit poistetaan ja hävitetään, metalliromu kierrätykseen. Ajoneuvot poistetaan omistajansa kustannuksella. Pelastakaa omaisuutenne merkitsemällä se ajoissa.

► **Kullanhuuhdonta-alueet:** kaikilla alueilla on liiton omistukseen siirtyneitä rännejä, rihloja, vesikouruja. Näille on merkitty säilytyspaikka ”LKL, kaivuvälineitä lainattavaksi valtausalueella”. Alueille ei saa jättää muuta tavaraa tai jätteitä. Muut tavarat hävitetään kuten välivarastointialueiltakin.

Paikalta poistuessanne tasoitelkaa monttune kaivoslain mukaiseen yleisen turvallisuuden edellyttämään kuntoon ja toimittakaa kaivuraporttinne liitolle kaivosviranomaiselle tehtävää vuosiraporttia varten.

Syntyneet jätteet on kaivajan itsensä toimitettava asianmukaisesti jätehuolto-yhtymä Lapecon molokkeihin. Kierrätettävä metalliromu joko Lintumaan hyötyjäteasemalle Ivaloon tai Härkäselän lanssin romunkeräyspisteeseen.

Ongelmajätteet, kuten jäteöljy ja akut

ehdottomasti suoraan Lintumaan hyötyjäteasemalle.

Alueet on muutenkin pidettävä kaivoslain määräysten mukaisesti siistinä.

Kaivussa on käytettävä saostusaltaita ja es-tettävä samentuneen veden pääsy ulkopuoliseen vesistöön, myös vapaavirtauksella rännitettäessä. Toiminnanjohtajalta saa neuvoja vesijärjestelyiden tekemiseen. Suoraan puroon rännittäminen on kielletty.

► **Saunat:** Saunallisille valtauksille tuodut saunapuut eivät ole nuotiopuita. Liitto hankkii alueille maapuuluvat, nuotiopuut noudetaan maastosta.

Tämä ei koske Lemmenjoen kansallispuistoa, jossa maapuut eivät ole kullankaivajien polttopuuta. Lemmenjoen jäsenvaltauksille huolletaan käytettävä polttopuu liiton toimesta.

► **HUOM! Kaivuilmotukset:** valtauksilla ja kullanhuuhdonta-alueilla toimivien jäsenten on **ehdottomasti täytettävä kaivuilmotuslomake**. Laki velvoittaa raportoimaan tiedot kaivosviranomaiselle, ja tiedot ovat tärkeitä alueiden jatkokäyttöä suunniteltaessa. Kaivuilmotuksen voi täyttää liiton kotisivuilla osoitteessa www.kullankaivat.fi

► **Liiton toiminnanjohtaja** on alueella ylintä määräysvaltaa Lapin Kullankaivajain Liiton nimissä käyttävä taho. Toiminnanjohtajan neuvoista, kehotuksista tai määräyksistä ei ole urputusmahdollisuutta.

KULLANKAIVUALUEET

Lapin Kullankaivajain Liiton jäsenillä on oikeus kaivaa kulta a.o. alueilla käsityövälineitä käyttäen. Sallitut työvälineet ovat vaskooli, käsityövälineet, vesipumppu ja ränni sekä hihnakuljettimet ja lapiomiehen rumpu. Liitto ei ole hakenut alueille ympäristö- tai vesitalousluvanvaraiseksi luokiteltavien työmetodien, eli kaivinkoneen tai imurin vaatimia lupia, eikä alueilla saa näillä välineillä toimia.

Alueilla ei ole ennakkovarausjärjestelmää, vaan kaivamaan voi alkaa paikassa, jossa ei ole toisen kaivajan työmaa. Hyviä käytöstapoja ja kultamaiden reiluja perinteitä noudattaen tataan jokaiselle mahdollisuus yrittää.

Alle 16-vuotiaat perheenjäsenet voivat osallistua monttuhommiin ilman jäsenyyttä.

Yhdistyksen jäsenmaksu on oltava maksettuna – pitäisi toki olla muutenkin.

LKL ry ei vakuuta toimintaa alueilla, eikä ole korvausvelvollinen toiminnasta jäsenilleen tai kolmannelle osapuolelle koituvista haitoista tai vammoista.

Liitto ei järjestä majoitusta alueilla. Leiriytyminen on sallittua lupa-alueilla sekä erillisillä Metsähallitukselta leiriytymiseen vuokratuilla alueilla. Alueilla voi majoittua omissa asuntoajoneuvoissa. Karuoja Kakkosen kömmätti ja sauna Lemmenjoella ovat käytettävissä 5 euron kulukorvausta vastaan. Avaimen saa Ahkun Tuvalta Njurguilahdesta 20 euron panttia vastaan.

Oheiset kartat ovat kopioita lupapäätöskartoista, jotka määrittelevät aluerajat maastossa. Niitä ei ole tarkoitettukaan suunnistamiseen. Ajo-ohjeita alueille saa liiton toiminnanjohtajalta, Laanilan Savotta Kahvilasta ja Kutturantien kioskilta.

Kaivajat, käsitelty maamäärä ja saatu kul-

tamäärä on vuoden loppuun mennessä ilmoitettava liitolle vuosiraportointia varten. Löytämänsä kullan saa kaivaja luonnollisesti pitää.

Tarkempia tietoja sekä ohjeita ongelmatilanteissa saa liiton toiminnanjohtajalta, joka vierailee viikoittain alueilla. Puh. 0400 836 500.

Kultaista kesää ja onnistuneita elämyksiä,
LKL:N HALLITUS

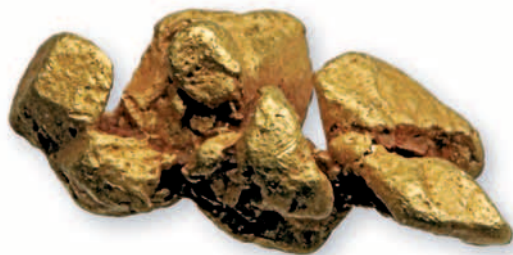
HUOM! Liitolla on kaivosviranomaiselle jätettynä lupahakemuksia jatkoluvista ja uusista alueista. Uusista lupapäätöksistä tiedotetaan Prospäkkärissä 2/2020 sekä liiton kotisivuilla osoitteessa www.kullankaivajat.fi.

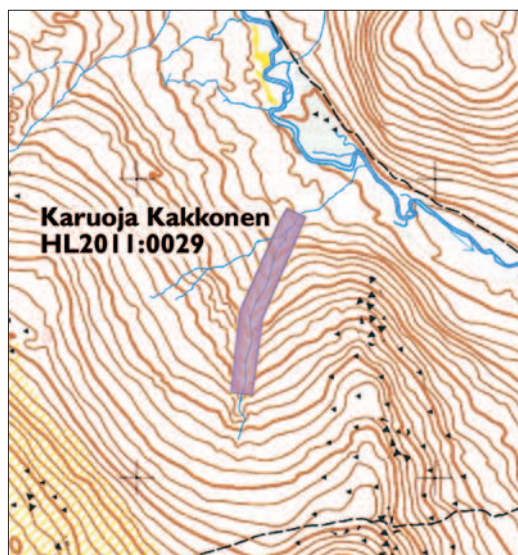
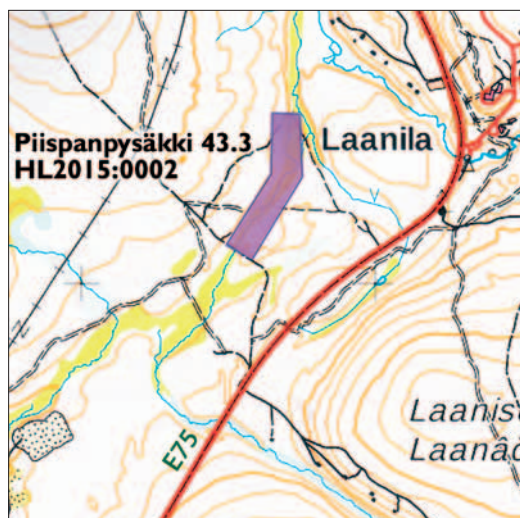
Rännillä-kuva oli mukana vuonna 2014 tuomaroidussa LKL:n Valokivipailussa.

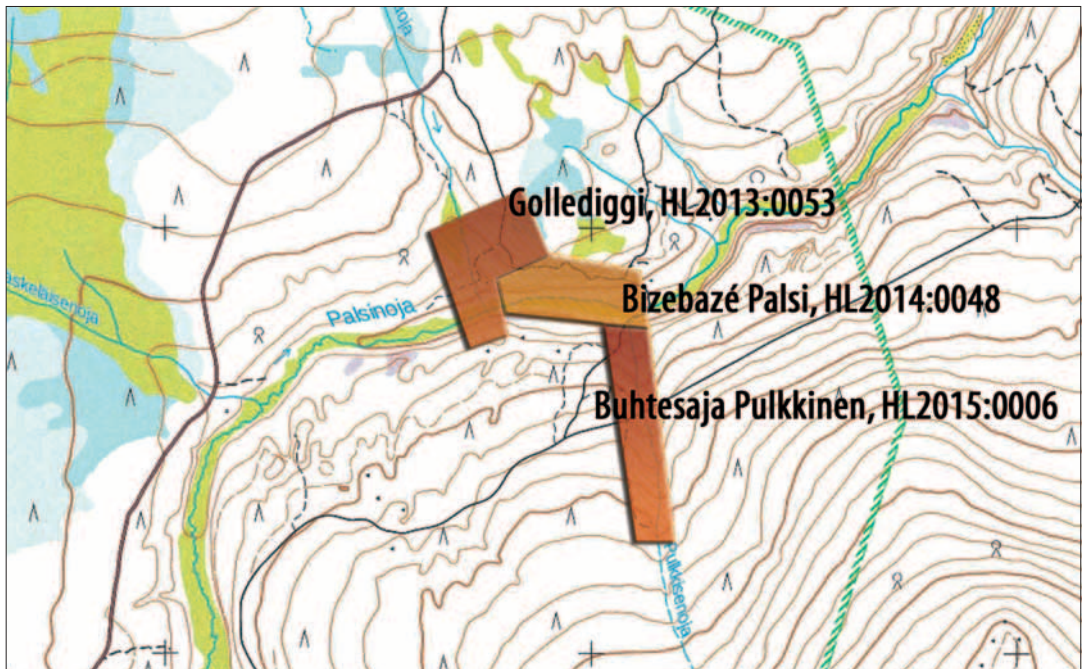
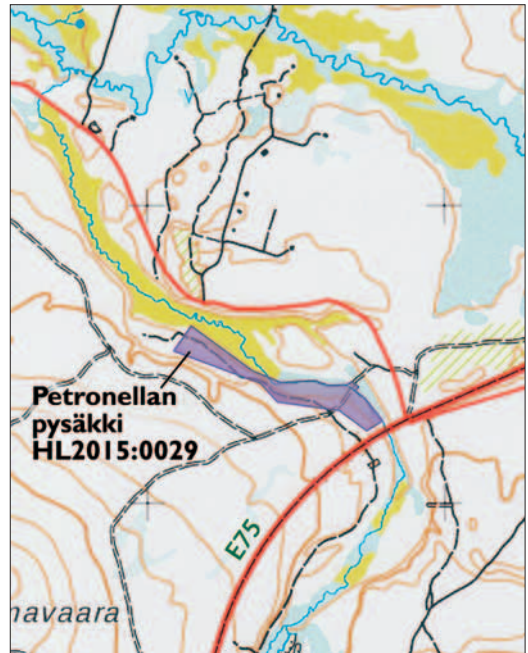
KÄYTÖSSÄ OLEVAT LUPA-ALUEET:

ALUE	LUPATUNNUS	ALUEEN NIMI
Palsinoja Palsi	HL2014:0048	Bizebazé Palsi
Elsaoja Palsi	HL2013:0053	Gollediggi
Pulkkisenoja Palsi	HL2015:0006	Buhtesaja Pulkkinen
Rönkönoja Laanila	HL2011:0049	Rönkön Neloset
Piispanoja Laanila	HL2015:0002	Piispanpysäkki 43.3 (Lupa voimassa 25.7.2020 saakka) HUOM! Tarkista tilanne liiton toiminnanjohtajalta.
Lauttaoja Purnumukka	HL2015:0029	Petronellan pysäkki
Kotaoja Lemmenjoki	HL2013:0052	Nurkanvaltaus II
Karuoja Lemmenjoki	HL2011:0029	Karuoja Kakkonen

Kullan kiteet, pituus 8,6 cm. Löytäjä Aarne Alhonen, Puskuoja. Kuva oli mukana vuonna 2014 tuomaroidussa LKL:n valokuvakilpailussa. Kuva: Kari A. Kinunen

LUPAPÄÄTÖKSIÄ TULOSSA TUKESELTA

Prospäkkärin päätoimittaja sattui kilauttamaan kerrankin sopivaan aikaan ylitarkastaja **Pasi Molkoselälle** Tukesin kaivosryhmän Rovaniemen toimipisteeseen. Pasi oli (si) juuri (ollut) hakemassa ansaittua kahvikupposta kullankaivajien hakemusten lupavalmistelu lomassa. Kenenkään kullankaivajan hakemuksen lupavalmistelu ei siis juttutuokion vuoksi keskeytynyt ja Prospäkkärin lukijat saivat tuoreita kuulumisia Tukesin kaivoskonttorilta. Pasilta tosin jäi kahvitauko väliin.

Resursseja riittävästi, mutta naftisti

Kullanhuuhtoja palvelevalla osastolla on taas tällä hetkellä olosuhteisiin nähden paras mahdollinen tilanne. Viime elokuussa koettiin vakava miehistötappio toisen lupakäsittelijän siirryttyä eri organisaation palvelukseen. Se on saatu nyt paikattua jouluuussa tehdyllä viranomaisen sisäisellä siirrolla.

Ylitarkastaja Molkoselkä on erityisen tyytyväinen siitä, että henkilöstövaje saatiin paikattua organisaation sisäisellä siirrolla. Jos henkilö olisi tullut pystymättästä, olisi perehdyttäminen pitänyt aloittaa aivan perusasioista, kuten työpaikkaruokailun käyttäytymiskoodien ynnä muun opettelusta. Nyt päästiin suoraan asiaan, koska hienosäätämisen tarvetta oli lähinnä kullanhuuhtonta-detaljien haltuunotossa.

Aivoja ja käsiä on siis tällä hetkellä käytettävissä riittävästi, mutta naftisti. Särkymävaraa ei ole, ja koronan ja muiden eksoottisten viruksien olisikin syytä pysytellä kaukana Rovaniemen Valtakadulta.

Päätösvalmistelu balanssissa

Päätösvalmistelu siis rullaa taas. Kuulutuksia vireillä olevista lupahakemuksista on laitettu liikkeelle tavanomaista suurempi määrä. Tämä johtui kaivospiirien lakkauttamisen vuoksi saapuneista ylimääräisistä 46 hakemuksesta.

Se mikä on yllättänyt ylitarkastaja Molkoselän, on pienimuotoisen konekaivun suosio. Viime vuon-

na voimaan tulleen ympäristölain muutoksen myötä sen harjoittaminen tuli tietyin edellytyksin mahdolliseksi ympäristöluvan ilmoitusmenettelyllä. Hakemuksia ilmoitusmenettelyn edellyttämiin kullanhuuhtontalupien muutoksiin on tullut suhteellisen iso määrä, kymmenkunta kappaletta.

Muuten paperipinot kaivoskonttorin työpöydällä ovat kohtuullisen hyvin balanssissa; melko normimäärä lupien siirtoja, jatkoaikahakemuksia ja uusia lupahakemuksia. Valituskelpoisia päätöksiä näistä hakemuksista on varmaankin tämän Prospäkkärin ilmestyessä jo alettu tiedoksi antaa.

Valitusrintamalla on menneisiin vuosiin hiljais- ta, vaikkakin hallinto-oikeudessa on ollut muutama mielenkiintoinen tapaus jo pariin vuotta punnittavina. Oikeuslaitos tuntuu monesti toimivan vielä niukemmin resurssein kuin kaivosviranomaisena. Ja tokihan lainsäädännän ja -soveltamisen sääkartalla on aina monenlaista myrskyrintamaa syntymässä. Mutta sitten pukeudutaan sään mukaisesti, kun sen aika tulee. Jos on tullakseen.

pasi.molkoselka@tukes.fi
yksi viesti saapunut

Kiihkeän ja malttamattoman mielen omaaville kullankaivajille ylitarkastaja Molkoselkä lähettää sellaisia terveisiä, että valmistelkaa ne hakemuksenne huolellisesti ja olkaa maltillisia lupavalmistelu suhteen. Lupakäsittelyn kestosta ei pysty lupaamaan mitään varmoja aikamääriä. Paitsi jos on helmimaaliskuussa jättänyt hakemuksensa, niin sen pystyy lupaamaan, ettei sen perään kannata vielä huhti-toukokuussa, kun hanget kultamailla alkavat sihisten sulaa, soitella. Kannattaa ennemminkin alkaa katsella, että missä niitä liiton jäsenkaivupaikkoja olikaan.

Yleensäkin, jos haluaa kaivosviranomaiselta tiedustella jotakin oman lupahakemuksensa kohtalosta, niin kannattaa mieluummin laittaa sähköpostia kuin soittaa.

Hyvänä muistisääntönä kannattaisi opetella,

että jättää hakemuksensa kaivosviranomaiselle heti, kun palaa kotikonnuille kullanhuuhdontaluvan viimeisen täyden kaivukauden jälkeen. Päätyi se lupa sitten marras- tai huhtikuussa.

Lopuksi ylitarkastaja Molkoselkä kertoo toimineensa Tukesin kullanhuuhdontalupien valmistelijana nyt 9 vuoden ajan. 8 vuotta hän sai odottaa, kunnes viime syksynä tuli ensimmäinen kullanhuuhdontalupahakemus, jonka liitteenä oli täydellisen valmis paikkatietoaineistoon perustuva karttaliite haettavasta alueesta. Pasi kertoi hetken harhinneensa konjakkipullon tai suklaarasian lähettämistä hakemuksen tekijälle, mutta päätyneensä vaakaana virkamiehenä työpöytänsä ääressä hiljaa yksin hymyillen nauttimaan siitä ainutkertaisesta tyytyväisyyden tunteesta.

Ole silti esimerkillinen hallinto-alamainen; muista aluemaksusi sekä tilastotietojesi ilmoittaminen

Monen ammattikullankaivajan hallintotodellisuus tulee enemmän tai vähemmän dramaattisesti muuttumaan muutaman kuukauden kuluttua. Muista silti kaivoslain mukaiset velvoitteesi olemassa olevien lupa-alueiden osalta.

Kullankaivajan tulee maksaa vuotuinen kullanhuuhdontakorvaus kullanhuuhdontalupa-alueilta (50 €/ha) tai kaivospiirimaksu (50 €/ha) maanhaltijalle eli Metsähallitukselle 15.3. mennessä. Ohjeet ja eri alueiden tilinumerot löytyvät Metsähallituksen tiedotteesta tässä jäsenlehdessä tai liiton kotisivuilla www.kullankaivajat.fi.

Metsähallitus ei lähetä näistä maksuista erillistä laskua. Muista sinä omatoimisesti maksaa. Metsähallitus tekee maksujen laiminlyömisestä ilmoituksen kaivosviranomaiselle, joka laskee valmisteltavana olevan lupapäätöksen työpöydälle ja muotoilee luvanhaltijalle vakavasisältöisen kirjelmän, jossa kehoitetaan välittömästi hoitamaan puuttuva maksu.

Taas on kaivosviranomainen joutunut keskeyttämään hyödyllisen ja tuottavan työnsä eli lupavalmistelun meitä oikeaan ohjatakseen. Ei hyvä.

Lupakäsittelyssä olevasta alueesta ei korvausta luonnollisesti tarvitse maksaa.

Kullanhuuhdontalupapäätöksen tultua lainvoimaiseksi on kullanhuuhdontakorvaus maanomistajalle suoritettava viimeistään 30 vuorokauden kuluessa lupapäätöksen lainvoimaiseksi tulosta.

Tarkista samalla oma jäsenmaksutilanteesi tämän jäsenlehden osoiteprintistä. Maksut on merkitty tilanteen 9.3.2020 mukaisesti. Jos jotakin liitolle kuuluvaa on jäänyt lompakkoosi, tarkista jäsenmaksuohjeet jäsenlehti Prospäkkäriin numerosta 4/2019 tai kotisivuiltamme ja hoida asia kuntoon.

Kullankaivajan tulee antaa vuosittainen selvitys edellisen kaivukauden kullanhuuhdonnasta kaivosviranomaiselle Tukesille maaliskuun loppuun mennessä. Tukes on muistuttanut näitä raportteja puuttuvan edelleen myös aiemmilta vuosilta.

Lomake ”Vuosittainen selvitys kullanhuuhdonnasta” löytyy Tukesin sivuilta osoitteesta www.tukes.fi ja siellä valikon ”Tietopalvelut” kohdasta ”Kullanhuuhdonta”. Täytetyn lomakkeen voi lähettää sähköisesti.

Lapin Kullankaivajain Liiton yhteisvaltauksilla kaivaneiden on tullut muistaa jättää ko. tiedot liiton valtauksilla oleviin ilmoituslaatikoihin. Tiedot voi lähettää myös kirjeitse tai liiton kotisivujen kautta osoitteessa www.kullankaivajat.fi. Liiton toimistolla tehdään näistä kaivuilmoituksista yhteenvedo liiton alueilla tapahtuneesta kullankaivusta Tukesille annettavaa kaivuilmoitusta varten.

Mikäli liiton alueilla kaivanut kullankaivaja innostuu joskus hakemaan omaa lupa-aluetta, voi hän pyytää liitolta lausuntoa aiemmasta kaivu-urastaan antamiensa kaivuraporttien perusteella.

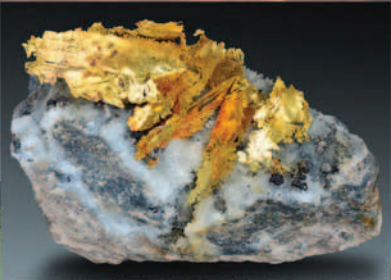
Kultamatka

Romaniaan

13.-20.9.2020

1297€

Romanian kultamaiden syleilyssä sinua odottavat Karpaattien vuoriston keskiaikaiset kaupungit. Näistä Unescon maailmanperintökohteista jatkamme Idän Pariisiksi aikanaan kutsuttuun Bukarestiin. Oppaanamme on paikallinen geologi, jonka selostukset kääntää suomalainen matkanjohtaja.

Tiedustelut: Xenia Tours Oy
Satu Myllys 050-597 7565
satu@xeniatours.fi
www.xeniatours.fi

MUUTTOMYYNTI

Finndetector jatkaa Hipputeoksen kullankaivuvälineiden myyntiä.

Raimo Niemelä jatkaa kirjakustannusta uudella yhtiöllä Hippukulta Oy.

Auta meitä kirjavaraston muuttamisessa. Lähetän kirjat mieluummin pienissä paketeissa Matkahuollon kautta sinulle kuin että kantaisin ne lavakaupalla pimeään kellarivarastoon.

ITSELLESI TAI ANNA LAHJAKSI

Kaikki Hipputeoksen kustantamat kirjat **17 kpl YHTEENSÄ vain 25 €, lähetyskulu 0 €**

Hippukulta Oy
 Kivenhakkaajantie 3, Kerava
 puh. 040 545 4833
 Raimo Niemelä
www.hippukulta.fi

Katso kirjatarjoaksemme uudesta nettikaupastamme. Siellä on myös kultahiput ja -korut sekä puurakennussarjat.

NYT ON HALPAA!

Kanna liiton värejä LKL:N UUSI MAGNEETTILOGO

Liiton hallitus päätti kokouksessaan 27.2. 2020 ottaa oheisen Hannu Rajan esittelemän modernisoidun logoversioon käyttöön LKL ry:n virallisen logon ohella.

Tämä uusi pimpattu logo edelleen sisältää vanhan ja virallisen korundin kidemuotoa mukavelevan logon, mutta uuden pyöreämmän muodon myötä voidaan samalla puffata yhdistyksen kotisivuja maailmalle.

Uudesta merkistä on teetetty auton kylkeen tai vaikka mönkijän tankkiin magneetilla lujasti kiinnittyvä 30-senttinen merkki.

Merkkiä on saatavilla liiton toimistolta hintaan 25,00 € / kpl.

Merkkipäivät

Aika kultainen kuluvi, LKL ry onnittelee.

80 v.

6.4. Yrjö Heino, Hauho

65 v.

25.4. Kari Piispanen, Kokkola

75 v.

3.1. Seppo Mäkkeli, Rautavaara

60 v.

8.3. Juha Leppä, Kauniainen

15.4. Teuvo Rajakangas, Kiuruvesi

VENEKULJETUKSET LEMMENJOELLA

Tavarakuljetukset kulta-alueelle

Veikko Jomppanen

0400 137 090

.5362

FINNDETECTOR

Kaivuvälineet ja metallinpaljastimet

Uusi vuosi ja uudet suunnitelmat

Hipputeos ja FinnDetector ovat yhdistäneet voimansa. Tarjoamme kullankaivajille metallinpaljastimet kullan etsimiseen ja kullankaivuvälineet kullan talteenottoon.

Raimo Niemelä ja Jyri Walkeajärvi ovat sopineet yhteistyöstä, että kaikki kaivuvälineet ovat FinnDetectorin hallussa Rovaniemellä ja näin lähempänä kultamaita.

Raimo jatkaa kullankaivukirjojen kustantamista sekä kultahippujen myyntiä Keravalla.

UUTUUS VORTEX-rihla nyt myynnissä

VORTEX-rihlat puhdistavat tehokkaasti rännin rikasteen, sopivat myös lapio-kaivajalle. Tulossa USA:sta myös uusia kumirihloja. Tammikuun loppupuolella löytyy Hipputeoksen sivuilta www.hipputeos.fi/rännit ja rihlat.

FINNDETECTOR

Tilaukset nettikaupasta
www.hipputeos.fi tai
www.finndetector.com

- Kultahiput
- Hippukorut
- Kirjat

löydät jatkossa osoitteesta
www.hippukulta.fi tai
puh. 040 545 4833

